sm.a-bg.net

Законът е напечатан само за робовете • Христо Ботев

цена 0,50 лв

София • юли 2008 • брой 7 (214) • година XVIII • 12 страници

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

2008: нашата криза 3

„Световната финансова криза" няма да засегне финансистите. Тя ще удари десетки хиляди български семейства и ударът няма да бъде от Ню Йорк или Лондон.

Палестинското гето в Ливан 6

Поредното убежище на един изстрадал народ е сравнено със земята. Шейсетгодишният геноцид през очите на жертвите.

Философията на Пьотр Кропоткин 8

За мнозина руснаци „Сибир" е синоним на затвор. За младия революционер той е път към освобождението на народа.

Донорството „по презумпция" – добре дошли в ада 9

Държавата и частните интереси зад търговията с човешки органи.

Изгубената биография на Ботев 10

Откъс от предстоящата за публикуване биография на Христо Ботев от Евгений Волков, написана през 1915 г.

от юни 2007 до май 2008

Храни и напитки ▲ 25% • Обществено хранене ▲ 21% • Транспорт ▲ 11% • Облекло и обувки ▲ 11% • Образование ▲ 11% • Цигари и алкохол ▲ 11% • Усл

Ценоцид

на страница 5

София: бойкот на скъпите билети

Федерацията на анархистите в България за пореден път заявява своето изрично несъгласие с поредното поскъпване на цената на билетите в обществения транспорт на София до безумната стойност от 1 лев и призовава гражданите да ги бойкотират. Остро осъждаме решението на столичния общински съвет от началото на месец юни за това увеличение, гласувано по предложение на неговата транспортна комисия. Също така протестираме срещу начина на управление и функциониране на „Столична компания за градски транспорт" ЕООД (СКГТ), което, заедно с изсмуканите от пръстите на общинарите цени, е основен виновник за плачевното състояние на столичния транспорт.

Европейски цени:

*Седмична карта за градския транспорт във Виена: **12,50 евро**.*

*Петдневна карта за градския транспорт в София: **15 лева.***

*На ден, във Виена: **3,50 лева.***

*На ден, в София: **3,00 лева.***

*Средна заплата на учител в Австрия: **2000 евро месечно**.*

*Средна заплата на учител в България: **240 евро месечно**.*

*Министър Пламен Орешарски: „**Ние живеем в България, с български цени.**"*

Метрото не е METRO

Обществеият транспорт е едно от най-важните условия за нормално функциониране на един голям град. Неговото предназначение е да бъде обществена услуга в интерес на гражданите, а не печалбарско „предприятие". Добре уреденият обществен транспорт разтоварва автомобилното движение, увеличава производителността на хората и свободното им време и помага за равномерното развитие на всички градски райони от центъра до покрайнините. Всичко това се трансформира в увеличаване на качеството на живот на гражданите, което означава автоматично по-високи и постоянно растящи приходи за общината в дългосрочен план. Градският транспорт е

Разход за инфраструктура, а не източник на приходи

Опитите му да бъде превърнат във второто са пример за финансов идиотизъм с

» » » продължава на страница 2

Конгрес на ИАФ в Карара

От 4 до 6 юли в италианския град Карара се проведе конгрес на Интернационала на анархистките федерации. Конгресът е исторически, тъй като точно преди 40 години, през 1968 година, е проведен първият учредителен конгрес на анархистката интернационал – застъпник на принципите на революционния анархизъм в световното безвластническо движение.

Делегатите от ФАБ бяха приети с огромна радост, тъй като през 1968 ФАБ (тогава в емиграция) е сред съучредителите на ИАФ, но по-късно, най-вече поради преклонната възраст на старите другари, връзките прекъсват.

На тазгодишния конгрес присъстваха делегати от цял свят, а повече за него очаквайте в следващия брой. •

НА ГРОБА НА ВАСИЛ ИКОНОМОВ

Лагерът в Белица

И тази година в края на юни се проведе традиционният възпоменателен лагер близо до гроба на именития анархист и борец за свобода Васил Икономов.

Няколко десетки анархисти и симпатизанти откликнаха на поканата на ФАБ и почетоха смъртта на легендарния революционер, като съчетаха тържествения повод с младежки ентусиазъм.

Спортните мероприятия се редуваха с оттмора край лагерния огън и дискусии относно миналото, настоящето и бъдещето на анархисткото движение в България. •

Бойкот на скъпите билети

За да имаме нормален обществен транспорт в нашата столица

» » » продължава от страница 1

много тежки последици – инфраструктурата ще бъде съсипана, а приходите няма да дойдат. Затова няма да се примирим с политиката на общината в това отношение и с начина на управление и действията на Столична компания за градски транспорт, които са в пряко противоречие с интересите на огромната част от живеещите и работещите в София. Няма да се откажем от кампанията за бойкот на ценовите безумия – тя е единственото средство за постигане на нашите интереси – всеки, който продължава да очаква това от общината, ще продължава да бъде стриган и сам ще си бъде виновен.

Градският транспорт срещу гражданите

Вдигането на цената на билета до 1 лев за еднократно пътуване и до 3 лева на ден за петдневна карта е равносилно на поставяне на бариера пред ползването на общинската инфраструктура, с което тя престава да функционира като такава. От облекчение, което трябва да носи приходи на общината, тя става затруднение, което носи само главоболия. При минимална работна заплата от 220 лева, хората с най-ниски доходи плащат, за да ходят на работа много повече, отколкото плащат за здравни и пенсионни осигуровки. Това е вид тежък регресивен данък, тъй като придвижването до работното място няма по-евтина алтернатива. Карането на велосипед в София е надпревара със смъртта по пресечен терен, а галопиращите цени на бензина превърнаха личния автомобил в скъпо удоволствие. В столицата с най-висок жизнен стандарт в Европа и света – Виена – цената на градския транспорт е само 17% по-висока от тази в София, а заплатите са **10-15 пъти** по-големи. В най-бързо растящата западноевропейска икономика – Ирландия – цената на еднократно пътуване в Дъблин варира от 1 евро (до 3 спирки) до 2 евро (до 23 спирки!), като заплатите отново са над **15 пъти** по-високи от българските.

Увеличението означава нов тежък финансов удар върху стотици хиляди домакинства, което ще засегне пряко и децата. Картите за пътуване на студенти, ученици и пенсионери не се увеличават, но техните бюджети и бюджетите на техните семейства се свиват, както поради двуцифрената обща инфлация, така и с поскъпването на общинския транспорт.

Много хора наистина ще трябва да се изправят пред ужасния избор „Хляб или билет“! Кое може да ги накара да изберат „билета“? Само страхът и организираното насилие!

Столична кампания за градски терор

Столична компания за градски транспорт от години води истинска война срещу пътниците, като не се свени да използва и най-гнусни средства, за да измъкне и последните стотинки от джобовете им. СКГТ има под командата си цяла „армия“ от контрольори, разделени на две. Едните са „щатни“, на заплата, които рядко създават проблеми, но и за тях е характерана липсата на елементарно възпитание. Другите, „нещатните“, представляват сбирщина от пропаднали лумпени, които тероризират пътниците в превозните средства по най-различни начини. Техният официален стимул е това, че прибират в джобовете си 75% от всяка глоба, която наложат, а на практика прибират 100% и не отчитат нищо, защото няма контрол – едва 1% от глобените са си правили труда да обжалват глобите по някакъв начин според изследвания за 2007 г. Безбройни са случаите на побои, заплахи и обиди срещу гражданите от страна на тази бродеща из София глутница, нерядко и с полицейска охрана, за която СКГТ плаща на МВР пак от нашите джобове. Но освен работата на „процент“, има многобройни случаи, в които гореописаните „наемници“ налагат произволни като стойност „глоби“ или директно бандитски обират жертвите си. Специалитет са им атаките около ЖП и автогари срещу хора, идващи от провинцията, или чуждестранни туристи, като на последните се налагат „глоби“ от по няколкостотин евро.

Масова практика сред контрольорите е да се изискват документи за самоличност, на което нямат никакво право. Личните данни, които противозаконно събират, могат да се използват за различни злоупотреби, финансови и други престъпления. Но СКГТ си затваря очите пред безобразията на своите служители и се интересува единствено от „приходите“ си. Никой не е поставял въпроса за това какви са психическите поражения върху тези пътници, които нямат финансовата възможност да си купят билет и пътуват „на страх“.

> Много хора наистина ще трябва да се изправят пред ужасния избор „Хляб или билет“! Кое може да ги накара да изберат „билета“? Само страхът и организираното насилие!

Ако господата общински съветници можеха да видят как на някоя жена ѝ прилошава, ужасените погледи, треперенето на хората, в момента, когато групата хулигани извади сините си елечета и започне „проверка“, може би щяха да се засрамят – те докараха дотам нашите майки и баби, на които уж служат.

Колко са разболелите се през зимата заради студените автобуси, припадналите или получили различни сърдечни смущения през лятото в автобус, в който се возят три пъти повече хора от максималния му капацитет? Колко са имали проблеми в работата си, защото са закъснели заради нередовния транпорт?

СКГТ на няколко пъти проба да лансира предложения за криминализиране на нередовните пътници и наказания с принудителен труд. Това разбира се става по изпитаната тактика, при която един служител „пуска мухата“, след това друг се „разграничава“, но целта е отново сплашване на хората с цел по-лесното им обиране.

Съдът обяви основни положения от Наредбата за превоз на пътници за незаконни, което прави незаконни и всички действия на контрольорите и техните началници.

Твърдението, че СКГТ е на загуба е пълна лъжа – СКГТ се издържа изцяло от данъците, а данъците се надвзимат вече години наред, за което говори и огромният бюджетен излишък. Фактът, че пътниците масово бойкотират билетите е провал на безумното ценообразуване и на административната бюрокрация, а не злоупотреба на българския потребител, който изнесе на гърба си всички кризи и шокове.

Обществена тайна е, че СКГТ е поредното общинско дружество, което се „източва“. Има слухове за голямо количество фалшиви билети, пуснати в обръщение. Говорим за неофициални данни и по слухове, защото СКГТ явно е някаква „свещена крава“, която остава недосегаема, макар че всеки обикновен софиянец знае или е чувал за какво става на въпрос. СКГТ покрива „загубите“ от некадърно управление и кражби отново с нашите данъци и билети – от хората с ниски доходи, защото знаем кой се вози на градски транспорт – работници, пенсионери, ученици и студенти.

Транспортът е евтин, но за рекламодателите

Немалка част от трамваите, тролеите и автобусите са облепени с огромни реклами. Освен това в някои от превозните средства има монитори, запълнени с програми, които пълнят главата на пътуващите със съвети къде да похарчат ограничените си средства.

Интересен е моментът с прозрачността относно рекламата в градския транспорт. От СКГТ се опитват по всякакъв начин да скрият цените за рекламиране в и върху превозните средства. На сайта им не е сложен ценоразпис, а само призив към фирмите да се възползват от „атрактивните цени“. Единствената връзка е един телефон за интересуващите се, където, като се обади човек, учтиво е подложен на проверка дали е надежден инвеститор или някой „недобросъвестен“ гражданин.

Федерацията на анархистите в България все пак успя да се сдобие с част от цените.

Рекламата върху един „двойно съчленен трамвай“ е около 7000 евро без ДДС за 1 година, като тук не се включват разходите по подготовката, изработката и евентуалното премахване на рекламата.

Цените вътре в превозното средство са: рекламен материал в размер А4 само за 40 евро на месец без ДДС. Като се вземе предвид, че „аудиторията“ на градския транспот е по-голяма от тази на повечето медии, цените за реклама са повече от скромни, съпоставени с тези във вестници и телевизии. Къде отива разликата? Не в моя и твоя джоб, със сигурност.

Длъжни сме да попитаме:

- **защо се крият от столичани цените и приходите от реклама?**
- **защо, вместо да се вдигнат малко „атрактивните цени“, трябва да се вдига цената на билета?**

Да си оправим транспорта веднъж завинаги – можем и трябва

Времето за пазарни експерименти на чужд гръб отдавна мина. За да имаме модерен и адекватен обществен транспорт, ние днес трябва да мислим с пет-десет години по-напред от другите европейски и световни столици, за да можем бързо да ликвидираме пораженията от досегашния общинарски дебилизъм и същевременно с това да наваксаме изгубеното време. Единствено радикална и далновидна промяна на финансирането и управлението на столичния транспорт ще даде такъв шанс. Тази промяна виждаме по следния начин:

- Билетите се заменят с общински данък – или годишен, или косвен (търговски), който се отчита на касовите апарати подобно на ДДС от всяка покупка в столицата. Гражданите ще ползват свободно обществения транспорт за сметка на няколко десетки лева годишно на домакинство, които ще се плащат подобно на такса „Смет“ или ДДС. Осигуреното бюджетно финансиране ще стабилизира транспорта и ще позволи дългосрочно планиране на неговото подобряване. С тази промяна веднъж завинаги ще отпадне проблемът с контрола върху „редовността“ и главоболията, свързани с него. Общината ще си върши работата, вместо да се превръща в лихвар и мутра, а нас – в дребни мошеници.
- Поставяне на СКГТ под граждански контрол: софиянци не трябва да отговарят пред общината си. Тя трябва да отговаря пред тях. Публичност на цялата налична информация и документация за СКГТ, както в Интернет, така и за всеки гражданин, проявил интерес към състоянието на дружеството. Това автоматично следва от горната точка, защото софиянци стават от клиенти чисти собственици и настоятели на СКГТ, каквито винаги по принцип са били.

Федерация на анархистите в България възнамерява да подеме кампания в обществото с цел популяризиране на своите предложения и евентуалното им осъществяване, от което ще спечелят всички, с изключение на крадците и мошениците, които печелят от страха и мизерията на останалите. •

ФАБ
01.07.2008 г.

КАПИТАЛИЗЪМ – ДИАГНОЗА НА ЕДНО ЦИКЛИЧНО НЕРАЗПОЛОЖЕНИЕ

Колко страшна е кризата?

» » » продължава от миналия брой

Преди няколко десетилетия в развитите страни наемните работници в индустриалното производство образуваха мнозинството от населението. Заставени от глада и камшика на държавата, охраняваща капиталистическия ред, те работят срещу надници и произвеждат стоки, в които е материализиран техният труд, изразен в капиталистическата икономика чрез стоковите стойности. Собствениците присвояват огромната част, като дават остатъка на работниците под формата на заплата. Тази част от произведените стойности, която Прудон нарича кражба и която в съвременното общество може да надхвърли 90%, се разпределя между тези, които са вън от производствения процес: от финансовите акули и държавните мъже, през полицаите и културните лакеи до бакалите и проститутките. Тя е паричната основа на днешното общество и неговия „порядък" – с правителства, парламенти и партии, банки и борси, казарми и джандарми, кметове и директори, идеолози и агитпропи, журналисти, философи и попове, съдържатели и „работници" в хазартни и публични домове.

Произведените от работниците стойности се реализират на пазара, а се разпределят съобразно юридическите отношения на собственост и тези между властници и поданици, зад които стои съотношението на силите между класите, от които е изграден това общество.

Този търговски ред на грабеж и паразитизъм, въпреки неравното развитие на отделните части на човечеството и различните форми, които той приема, *е световен.* Негов израз е световният пазар, с неговите световни, усреднени цени. Затова, дори когато развитите имперски сили не употребяват тоягата на военно-полицейското насилие спрямо неразвитите, те продължават да бъдат най-печеливши, най-облагодетелствани и най-неуязвими срещу историческите кризи и бури.

Това дава основание на господарите и немалка част от слугите им да мислят, че светът, в който живеем, е „най-добрият от всички възможни" и че „така е било и така ще бъде"! От едно-две десетилетия насам обаче роботронната революция обърква всички тези сметки и увереност. Тя води към общество, в което всички производствени процеси са автоматизирани и следователно потребностите на човека – от хляба и книгата до жилищата и пътешествията – и тяхното удовлетворяване не се нуждаят от ежедневното поглъщане на милиарди часове човешки труд. Производството на стоки и услуги, извършвано от роботи – дори в рамките на един изолиран от останалия свят пазар – **не може да бъде продавано**, а само раздавано безплатно или разпределяно съобразно норми, отговарящи на прищевките или политиката на собствениците и държавата. *Защото* произвежданите автоматично в такова „стопанство" „стоки" не съдържат никакви стойности, както въздуха или водата на океаните; *защото* са се появили стотици милиони безработни, които нямат никакви заплати и *защото*, за да се „изкупят" произведените предмети за потребление, държавата и господстващите класи трябва да „отпуснат" на „излишните" разнородни помощи и подаяния, за да спасят реда и себе си от „хидрата на революцията".

Когато автоматизацията стане световна и тотална, а този процес не може да бъде спрян от никакви земни и небесни сили, няма да има наемен труд и заплати, но заедно с това няма да има място и за стоките, пазара, печалбата и капитала. Това обаче не означава, че няма да има желаещи да открият концлагери, където, подобно на лудниците, непоправилите се и непоправими мечтатели и бунтовници ще бъдат задължавани да „строят" диги или пълнят каци без дъно, макар това да няма никакъв смисъл. (Друг въпрос е колко дълго може да издържи срещу всеобщото недоволство подобен свят, съставен от лудници и концлагери?)

В условията на роботизация на икономиката, такива лозунги като *„Земята на селяните и фабриките на работниците!"* губят всякакъв смисъл. Но с тях се поставят под въпрос и отношенията между собственици и несобственици *и самата юридическа категория собственост!* Предприятия, в които „стоките" се произвеждат автоматично и средствата за съществуване се разпределят даром, не могат да донесат никакви печалби. От гледна точка на капиталистическата рентабилност, *те са губещи!*

...Колебания в нивото на индексите, на надеждите и отчаянията на спекулантите има и ще има. Даже умиращият старец не иска да приеме мисълта за края, а какво остава за едно общество, чийто апокалипсис предстои. Финансовите спазми са само негови симптоми. В недалечното бъдеще се подготвя спектакълът на масовите скокове на борсаджиите от прозорците! Разбира се, не всички ще се самоубият. Мнозина ще се опитат да спечелят като мародерстват. Само че скоро няма да има какво да се краде от агонизиращата финансово-индустриална система на капитализма. Така се подготвя последната глава от историята на капитала, който става фиктивен **с прекратяването на експлоатацията на наемния труд, производството на стокови стойности и реализирането им на пазара!** •

Г. Константинов
АКР, бр. 4, г. I, декември 1987

КАПИТАЛИЗЪМ – ДИАГНОЗА НА ЕДНО ЦИКЛИЧНО НЕРАЗПОЛОЖЕНИЕ

2008: „нашата" криза

Месец юни, 2003 година. Маями Бийч, Флорида – райското кътче, в което капиталистите отиват, за да си отидат. Службата за социално осигуряване е претъпкана – пращи по шевовете от хора, които чакат с часове да си получат помощите за безработни. Имаш чувството, че целият свят се е натъпкал в една стая – 60% от населението на окръг Маями-Дейд не е родено в САЩ. На едно отделно гише има доста по-малка опашка – хора като мен, които са току-що пристигнали, и чакат да си получат така наречения „социално осигурителен номер" (SSN), който в Щатите трябва да имаш, преди да си извадиш шофьорска книжка или да си откриеш банкова сметка. Доколко това говори за важността на социалното осигуряване в САЩ оставяме на по-иронично настроените да обяснят, но нашата тема е за кризата. Пред мен чака италианец на около 40-години и в задушната атмосфера на тромавата бюрокрация се заприказваме. Човекът разбира, че съм дошъл да пиша за финанси и инвестиции и с типичната средиземноморска откровеност започва веднага:

„Аз изгубих всичко"

Това признание някак не звучи екзотично, дори с италиански акцент сред палмите и скъпите италиански и френски ресторанти в туристическата вакханалия. То звучи съвсем на място в претъпканата американска социална служба в годината, в която акциите на американските технологични компании се сринаха, а огромната част от тях просто се изпариха и отнесоха със себе си няколко трилиона долара спестявания на повярвалите в прогнозите на анализаторите (не мога да се сдържа да не погледна засрамено към изтъркания маямски под) обикновени хора като моя нов италиански приятел. Историята е до болка позната – човекът имал заделени двайсет-трийсет хиляди долара за черни дни и не искал да гледа как расте тревата в банковия му депозит, затова ги дал на инвестиционен фонд, който обещавал огромни печалби от новия технологичен бум. Технологичният бум вече не бил толкова нов – технологичните акции поскъпнали доста, та позакъснелият инвеститор наистина изгубил всичко, когато те се сринали. Като казвам сринали, имам предвид нещо, което през януари си купил примерно за 50 долара, а през май можеш да продадеш за 50 цента. Мижавият остатък от спестяванията на човека отишъл за брокерските комисионни.

Това е лицето на кризата, която беше тогава и която обявиха за последната рецесия в американската икономика, такова ще бъде лицето и на сегашната криза, за която отново бият тъпаните самозвани финансови шамани от двете страни на океана. Няма да го намерим в стръмните графики като тази вдясно или в трескавите репортажи на новинарските емисии от оня кенеф на Уол Стрийт с пръснатата по пода непотребна вече хартия. Ще го намерим на опашките на социалните служби в гласовете на хората, които трябва да започват отначало, защото са били излъгани.

Статията на бай Георги по-горе е писана преди 21 години и звучи съвсем актуално и днес. Не защото бай Георги е огромен прозорлив гений на мисълта, а защото просто казва нещата каквито са. А те са едни и същи и тогава, и сега. При всяко ново сътресение ние виждаме едни и същи последици – богатите забогатяват, понякога малко по-бавно, бедните губят ризата от гърба си. Днешната криза модел 2008 е общо взето двуглава – от едната страна е ясният за всеки спекулативен скок на цената на петрола, а от друга – финансовата бомба със закъснител на така наречените „подпървокласни ипотечни заеми" (*sub-prime mortgage*), която някои наричат за кратко „ипотечна криза". Тя е малко по-неясна от цифрите на бензиностанцията, но ни засяга не по-малко от нафтата за три лева.

Ипотечната криза обаче се обяснява по-лесно от скока в цената на петрола и тук става интересно за нас, в България. Банките в САЩ дават ипотечни заеми с много високи лихви на много бедни хора. Лихвите са високи, защото хората са бедни (логиката е желязна, нали?) и са рискови платци. Колкото по-висок риск, толкоз по-висока лихва. Това се нарича „кредитен рейтинг" или на наш език „колко пари чиниш". Бедните хора си купуват къщи и тъй като са бедни, не могат да ги изплащат. Банките им прибират къщите. Хората остават на улицата. Дотук нищо ново освен „кризата". Кризата не е в това, че бедните хора остават на улицата, а в това, че банките още от самото начало препродават ипотечните заеми с голяма отстъпка на инвеститори

» » » продължава на страница 4

НОВИНИ

България – шампион по поскъпване на храните

Цените на храните в Европейския съюз (ЕС) са нараснали с над 7% за последната година, което е близо два пъти повече от равнището на инфлацията. В България цените на храните са нараснали с 25,4% през 12-те месеца до април. Латвия е отчела растеж от 21,7%, а Естония – 18,3%. В Португалия е отчетено най-ниското темпо на растеж на цените – 3,2%. След нея се нареждат Холандия с 5,4% и Франция с 5,5%.

Евростат съобщи, че цените на млечните продукти в ЕС са се увеличили най-много – с 14,9%. Олиото и мазнините за готвене са поскъпнали с 13,2%, а цените на хляба и зърнените храни са нараснали с 10,7%.

Може да сме последни по заплати, но поне по нещо сме първи! •

Недоволен работник стреля по шефа си

Двама недоволни работници на 42 и 44 години се скарали с шефа си в Банско.

Разправията е преминала в сбиване, в което се намесил и охранителят на обекта на страната на този, който му плаща, разбира се. Един от работниците успява да му отнеме пистолета и да стреля с него.

Няма пострадали от куршумите, съобщават от МВР. Стрелялият работник е получил повърхностно нараняване и след преглед в Спешния център е освободен. •

Стачката на шивачките от Раковски успя

400-те шивачките от фирма „ИНТЕКС“ в град Раковски след тридневно гражданско неподчинение се върнаха по работните си места. Подписано е споразумение между синдикатите и ръководството на дружеството. Заплатите във фирмата варираха от 180 до 260-270 лева, като не се заплащаше и извънредният труд.

Работодателят е поел ангажимент за увеличение с 18,5% на заплатите от 1 юни и предоставяне на фиш, в който да се отразяват всички плащания, в това число и извънред-

▷▷ продължава ▷▷▷▷▷▷

ФАКТИ И СЪБИТИЯ С КОМЕНТАР

Светлото бъдеще се завръща

Нашите управляващи не пропускат ежедневно да ни напомнят за светлото капиталистическо бъдеще, към което ни водят по социалистически.

Догодина минималната заплата щяла бъде 240 лв., бюджетните заплати ще нараснат с по 10% за периода 2009-2011 г. В планираното увеличение до 2009 г. по швейцарското правило средната пенсия в България ще достигне 269 лв.

Явно се очаква да сме доволни от това, щото инфлацията щяла да е 5,1%. На всички, които ще си купят частен хеликоптер, честито, цената му надали ще скочи с повече от 2%. На всички, за които 300 лв. заплата не стигат за хеликоптер и ще трябва да си купуват с 50% поскъпнал хляб, нашите съболезнования!

Социалното министерство предлага трудовите договори на работниците да се регистрират задължително и в Главната инспекция по труда, а не както е досега само в Националната агенция по приходите. Това каза министър Емилия Масларова, цитирана от БНР. По думите ѝ така ще се засили контролът и се очаква

> „Докато чакаме друг да ни прави бъдещето, ние правим неговото.“

част от сивия сектор на пазара на труда да бъде изваден на светло. Ще се предложи поне петкратно увеличение на глобите за неспазване условията на труд, каза още Масларова. За да се засилят правомощията на инспекцията по труда, ще се обсъди възможността инспекторите да затварят предприятия, когато в тридневен срок от налагане на глоба, тя не бъде платена.

Социалистите още малко и ще накарат експлоататорите да се разтреперят пред безмислостната ръка на закона. Реалният резултат обаче ще са повече пари в джоба на инспекторите и повече фалшиви документи за работни места. Това добре се видя тези дни, когато 30-годишен строителен работник се преби един час след началото на първия си работен ден. Работникът е бил без трудов договор, като е бил доведен без знанието на техническия ръководител. Толкова за условията за безопасност, инструктажите и спазването на законите. Щеше да бъде добре, ако беше изключение, но не е – смъртоносни трудови злополуки стават всеки втори ден.

Премиерът по социалистически забеляза „социалния характер на ЕС и основаването му на солидарността“. Трябвало „по умен начин да се впишем в европейската политика на миграция“. „Основният ресурс на растеж и развитие“ бил „човешкият капитал вътре в страната“. Изобщо всичко е наред – ако някой си мисли, че взима малко пари, да се огледа.

Разбира се, бъдещето в ЕС е светло, но само за тях. Управляващите си живеят на гърба на държавата като на курорт. Никой за нищо не им търси сметка. Дори когато нещо се чуе сред тях в парламента. ДПС няма притеснения за нарушени закони по имотите, които ДСБ обяви, че са притежавани от Доган, нито за другите многобройни имоти на Сокола. Имало институции да се изкажат и толкова. Ясно е какво ще да кажат институциите, щом няма притеснения. Когато пък всички трябва да лапат от баницата, притесненията изчезват съвсем. Парламентът възнамерява да закупи коли за близо 2,7 млн. лв. По официални данни в момента на разположение на народните представители са 55 мерцедеса и 23 БМВ-та. Това е най-мащабното осъвременяване на депутатския автопарк за последните години, значи и настоящето става все по-светло. Бъдещето също ще бъде просторно за депутатите – за да осигури място за паркиране на колите си, чиято бройка явно ще нарасне прогресивно в най-скоро време, Народното събрание възнамерява да похарчи 3,6 млн. лв.

Значи не е като да няма светло бъдеще. Само че то е за онези, които си го правят. Докато чакаме друг да ни го прави, ще градим бъдеще за него и децата му. •

Златко

КАПИТАЛИЗЪМ – ДИАГНОЗА НА ЕДНО ЦИКЛИЧНО НЕРАЗПОЛОЖЕНИЕ

2008: „нашата“ криза

» » » продължава от страница 3

(обикновено други банки или пенсионни фондове), които носят риска вместо банката и съответно получават потока от лихвите. Когато хората престанат да плащат, съответно инвеститорите остават с пръст в ... и лихвите им секват. Тъй като прогнозите за бляскавото излизане от рецесията и стабилизирането на трудовия пазар в САЩ са накарали маса инвестиционни гадатели да „си мислят“, че бедните хора ще могат някак си да продължат да плащат огромните лихви и да им пълнят джобовете, те са ги включили като актив в своите баланси, но когато този актив става една кръгла нула, започват да се отписват суми от няколко десетки милиарда нагоре и почва рев и кършене на ръце в Париж, Лондон и Ню Йорк.

Да оставим настрана хората, останали бездомни, макар да е малко трудно, защото за 2006 и 2007 година тези ипотечни заеми възлизат на около 1 трилион долара, а прогнозите са, че около половината от тях са застрашени от конфискуване на имуществото, като над два милиона семейства ще изгубят домовете си през тази и следващата година, а се очаква броят им до 2012 година да достигне 6 милиона и половина. Още веднъж – става дума за най-голямата икономика на света САЩ, а не за България... все още.

Би било логично такъв тежък финансов удар да засегне най-вече онези, които са имали пари да инвестират в подобни „рискови инструменти“, разбирай богатите. Нищо подобно. За поредна година класациите за най-богатите хора на списание Форчън и на Мерил Линч сочат, че броят на милионерите и милиардерите и техните авоари не само не е намалял, ами стабилно, ако не и стремглаво расте. През 2008 година списъкът на милиардерите на сп. Форчън достига рекордния брой от *1125 души, разполагащи общо с 4,4 трилиона долара (4 400 000 000 000)*, тоест голяма част от вчерашните милионери стават милиардери, вместо да плачат по изгубените в „ипотечната криза“ инвестиции. Сметката е съвсем проста – има едни много пари, вече ги няма. Тези пари са били в две групи хора – първата не е изгубила нищо, а напротив. Познай какво е станало с втората? Да, небогатите сред нас отново носят негативите на безумния стремеж на богатите да станат още по-богати, а последните от своя страна просто отчитат „съжаление и надежда държавата да се намеси“. Това разбира се е лицемерие. Както при всички останали катастрофални събития – от войните до всевъзможните финансови катаклизми, – богатите стават много по-богати, а небогатите остават многоуважаемата уважена страна. Богатите нямат интерес от това да няма катаклизми. Те много обичат да печелят и обичат да печелят много. Ако им пукаше, щяха да станат майки терези, но моделиерите на Шанел още им моделират забрадките.

Когато в САЩ кихнат, в България...

Този сценарий ни чака с пълна сила. Не като някакво странично поражение от ударната вълна на Запад, а като съвсем мила родна картинка. Икономистът проф. Димитър Иванов в интервю за mediapool.bg предупреждава, че задлъжнялостта на българските домакинства е достигнала 85% от брутния вътрешен продукт (БВП), а заедно с междуфирмените дългове и публичните задължения надхвърля два пъти БВП, каквото е било положението в САЩ по време на Голямата депресия от 1929 г. Ако 6 милиона и половина американски семейства ще изгубят домовете си от кредитна несъстоятелност до 2012 година, дори при грубо съотношение население към население, без да отчитаме разликите в доходите и инфлацията, излиза, че около 160-170 хиляди български семейства са застрашени от същото, ако българските банки са раздавали ипотечни кредити като американските. Ако съдим по гръмките и лъскави реклами, заливащи ни от телевизора, радиото, вестниците и улиците, те са.

Наивно е да се смята, че държавата ще се намеси на страната на изгубилите или че банките ще опростят някому нещо. Между тоталната бедност и тези и много други семейства стои само организираният бунт. Ако някой има други предложения и надежди, готови сме да ги чуем и да поспорим върху тях. •

Сашо

НОВИНИ

ният труд. Споразумението визира още промени в работното време, с регламентирани почивки, периодично осигуряване на медицински прегледи в зависимост от риска на работното място. •

7000 българи годишно умират поради недобро медицинското обслужване

Според анализ на НЗОК близо 7000 души годишно умират поради ниско качество на медицинското обслужване. Според документа близо 1/3 от всички смъртни случаи у нас били предотвратими.

Благодарение на административните ограничения върху личните лекари, разходите за първична медицинска помощ у нас се задържат ниски – под 10% от всички плащания на Здравната каса, като в други европейски държави те надхвърлят 15%. За сметка на това разходите за болнично лечение растат непрекъснато, въпреки че значителна част от хоспитализациите не са наложителни. Прави впечатление, че 93% от пациентите на болниците са изписани здрави по документи. По някаква причина обаче една четвърт от тях се връщат в лечебното заведение след помалко от 30 дни.

Въпросът е какво ще ни предложат като алтернатива? Поредната приватизация вместо организация? •

Медиците готови за площадите от септември

Професионалните съюзи на медицинските работници не очакват „националният дебат" на 4 юли да осигури липсващите средства в бюджета за здравеопазване и са готови от септември да излязат на улицата. Лекарите и санитарите оставят три месеца на новия министър да защити искането за 5% от държавния бюджет за здравеопазване, но не вярват това да стане, като цитират всички неизпълнени обещания на тройната коалиция от парламентарните избори до последните залъгалки преди два месеца, когато се смени министърът. Медиците не вярват, че и уличният протест, ще подобри

▷▷ продължава ▷▷▷▷▷▷

Ценоцид

Ценовият грабеж продължава – търпението означава самоубийство

Положението с цените е страшно и ще става все по-страшно. Над 80% от българите по последни проучвания твърдо вярват в това и вече не вярват в нищо друго и на никой друг. Жалка пасмина блюдолизци, живеещи от копанята на властта, беше събрана, за да „укроти топката" с бляскави макроикономически прогнози за рекорден ръст и ниска инфлация през следващите месеци и години, като естествено никой не задава логичния въпрос – къде са парите? Парите ги няма. На практика българският гражданин беше

безмилостно ограбен през последните две години от собствената си държава.

Дори най-розовите прогнози на макроикономистите очакват инфлацията до края на 2008 година да падне до 9% (в момента е 14%-15%). Нека да се пишем огромни оптимисти и да повярваме в това. По лъскавите билбордове в големите градове на България обаче банките се бият в гърдите със „страхотните" лихви по спестовните влогове, които били толкова високи, че трябва да сме направо луди, за да не им дадем парите си. Най-щедрите банки предлагат лихви между 6% и 7% на година по депозитите, което означава, че *трябва да си луд, за да вкараш парите си при тях*, щом и най-заклетите икономически оптимисти очакват годишна инфлация от 9%. Всеки вложител в банката автоматично губи между 2% и 3% от спестяванията си и това е при официално-оптимистични данни за инфлацията. По реално-песимистични влогът ти от 1000 лева от миналата година до днес непипнат струва вече 900 лева и то без таксите на банката за обслужване. Разбира се, че е по-добре да ги изхарчиш веднага, защото ако инфлацията продължи със същите темпове, онова, което купиш днес, ще струва по-скъпо след една година, а парите ти в банката ще струват по-малко.

Либералните врачки обаче имат готов отговор – разбира се, че ще губиш от „нискорискови" вложения като банкови депозити, държавни облигации и пр., защото рискуваш малко. Влагай ги в българската икономика, която расте като китайски дракон на припек и си брой милионите след четири-пет лазарника. Така поне ни уверяват макроикономистите, които повтарят „рекорден ръст на брутния вътрешен продукт" като хлапе, което току-що се е научило да казва „р". Хубав рекорд поставила икономиката, но проверихте ли я за допинг? Проверихте ли колко от този страхотен „ръст" се дължи на развързаните кредитни кесии на банките, които вкараха народа в също толкова рекордна задлъжнялост и когато ножицата хлъцне, ще трябва да обяснявате защо сте оставили тъй удобно тоя пасив извън бодрите си комсомолски калкулации? Хайде да видим какво стана с оптимистите, които точно вложиха пари в българската икономика лани. Накупиха си акции на български фирми и вместо умрелите лихви на банките сега жънат от скока на акциите, защото нали когато икономиката така бурно расте, акциите на фирмите от тази икономика скачат. Жънат, ама жънат само изгризани нокти. За една година индексът на софийската фондова борса SOFIX се срина с 36% (от 1500 през юли 2007 до 1100 през юли 2008) и почти два пъти от края на миналата година (беше над 1900 през октомври 2007) и изяде парите на кандидат-капиталистите по-бързо и от главозамайващата инфлация.

Твоите пари просто няма къде да избягат – можеш само да седиш и да ги гледаш как се топят: банката няма да ги запази от инфлацията с ниските си лихви по влоговете, а капиталовият пазар ще ги изпапка още по-бързо, защото пропастта между доверието на ужилените от бляскавите прогнози за 2007 инвеститори и оптимизма на „анализаторите" е огромна като

българския бюджетен излишък.

Единствено държавните бюрократи спечелиха от цялата мизерия в управляваната от тях държава, което твърдо доказва, че и от чисто икономическа гледна точка държавният капитализъм не само че не е завършил прехода, но не го е започнал и няма и намерение. Само за четири месеца държавата е съдрала от раздутите цени 2,7 милиарда лева повече, отколкото ни е казала, че ще ни съдере по бюджета, който уж се води закон. Точно така – 2 700 000 000 лева за януари, февруари, март и април. Близо 700 милиона лева на месец от цялото българско население или по 100 лева на месец от всяко българско бебе, пенсионер, работник и работничка са смъкнати от правителството и трупат мухал в държавната хазна, вместо да бъдат там, където са най-необходими – при хората, които едвам свързват или вече не свързват двата края.

Това е разбойнически държавен грабеж

Още откакто започнахме кампанията срещу ценовите скокове и шокове през 2006 година и поискахме социализация и пълно субсидиране на отоплението и транспорта, трябваше да спорим с маса народ, който ни казваше, че „безплатен обяд няма" и не можело така транспортът и отоплението да са безплатни. Не знам за безплатен обяд, обаче знам за безплатна закуска – има я във всеки що-годе приличен хотел и тя е включена в цената на стаята. Оказа се, че България – да не говорим за София – е един доста скъп хотел, в който хотелиерът (правителството) ти вдига цената със 700 милиона лева всеки месец, а те кара да си плащаш отделно и тока, и водата, и отоплението, да не говорим за очукания му автобус. Чудно ли е, че толкова българи предпочетоха да не живеят повече в хотел „България" и намериха по-изгодни условия на живот в хотели с много повече звезди (на син фон) в уж прескъпата Западна Европа. Това, което звучи парадоксално вече само за най-спрелите хора на света, е неоспорим факт:

животът излиза най-скъп в най-бедните страни.

България е най-бедна. По данни на Федерацията на европейските работодатели (FedEE) България дели предпоследно място от европейските страни по доходи с Украйна, като след нея е само Молдова. От Европейския съюз България е тотално в дъното, като над нея и под следващата по бедност Румъния се вмъкват такива „неевропейски страни" като Албания, Беларус, Сърбия. Да, албанците имат по-високи заплати от нашите. Честито влизане в ЕС, за пореден път. Значи ако се изолираш от света за 50 години, обявиш се за истински наследник на председателя Мао, наблегнеш на проституцията и наркотрафика, постигаш по-добри резултати, че получаваш накрая и един териториален подарък под формата на бивша сръбска провинция, отколкото ако се бъзикаш с валутни бордове, хармонизация и евроатлантическа интеграция. Поне на нашите географски ширини така излиза.

Ценовият геноцид

Цените наистина убиват и изселват принудително – и по демографската статистика и пред очите ни – едва ли има българско семейство, в което ако не син или дъщеря, то братовчед да не е духнал някъде на Запад – постоянно или временно с надежда да стане. Едва ли има българско семейство, което да не е понесло болката от преждевременната загуба на близък възрастен човек, не издържал на „осигурените старини" в социалната държава. Никой вече не вярва на крякащата групичка телевизионни клакьори, които ни обещават светло бъдеще. Още по-малко на червената оплешивяваща и оредяваща номенклатура, която ни залъгва „как беше едно време". Страхотен лозунг за рекламните туристически материали:

„Елате в България! Подобре е от 1943 година!"

Това не може да продължава така. Ако продължи така, ще спре да продължава с летален изход още в рамките на това поколение. Не е ясно дали са на прав път другите страни от Европа, но накъдето и да вървят те, вървят по-бързо от нас и имат повече сили. Трябва да си по-голям оптимист и от българските макроидиоти, за да си 100% сигурен, че българският народ може да бъде спасен от постепенното изтребление. Може и да не може. Но за да спасим поне надеждата, че можем да изплуваме някак от огромния батак, който наистина ще става все по-гъст и по-страшен, трябва да се вземат радикални мерки и то още сега, още тази или следващата година. Всяка година забавяне намалява шансовете ни за оцеляване с поне десет години – това е равносметката от класациите, цитирани по-горе. Трябва да направим революционни социални преобразо-

» » » продължава на страница 6

НОВИНИ

нещо, но не приемат и бездействието като алтернатива. •

Пустите десняци станали леваци

Да се дадат по 50 лева на пенсионер, за да се убие покачването на цените, призова управляващите Иван Костов. Добре, че е той да учи социалистите на социална политика. Засрамени, че Костов е по-лявото от тях, те гласуваха на първо четене минималните пенсии да се вдигнат с 87 стотинки над предвиденото от 1 юли. •

1 000 000 000 лв загуба на месец

За периода от 30 април до 25 май Държавна агенция по горите е извършила непазарни замени на 12 800 декара горски фонд, разположен основно по Черноморието, Боровец, Пампорово и Перелик. С това държавата е понесла загуби за близо милиард лева (по данни от национални брокерски агенции), съобщават от Коалицията „За да остане природа в България". Въпреки засиления обществен интерес Държавната агенция по горите (ДАГ) отказа да огласи официално кои са бенефициентите на тези замени, както и да публикува пълния текст на заповедите на замените. По неофициална информация най-големите бенефициенти са юридически лица, собственост на Христо Ковачки, Тодор Батков, Гриша Ганчев и др., твърдят екозите. При това поведение на „свободния пазар" държавата отдавна щеше да фалира, заедно с всички ковачевци и батковци, ако не бяха бедните хора да я кредитират. •

Гладът няма намерение да си ходи

Според ООН милиард и 200 милиона са гладуващите по света, ежедневно от глад в различни части на Земята умират 10 хиляди деца и 25 хиляди възрастни. 30 милиарда долара са необходими само за изхранването. Само през 2006 година в света са изхарчени 1200 милиарда долара за оръжие. Проблемът с глада не само че не отслабва, но и се влошава и вече засяга държави, които по-рано не са се сблъсквали с него. •

▷▷ продължава ▷▷▷▷▷▷

БЛИЗКИЯ ИЗТОК

Палестинското гето в Ливан

Четирийсетгодишният Нael Абу Сиам и неговото семейство са сред 30-те хиляди палестинци, избягали от Нар ал-Баред през май миналата година. През януари тази година семейство Сиам още живее в една училищна стая в палестинския лагер Бедауи, на 20 km от Нар ал-Баред. Заедно с 38-годишната си съпруга Хала и шестте си деца те спят един до друг на проснатите на пода постелки. За първата нощ на бомбардировките Нael казва: „Имахме чувството, че къщата ни не е от цимент, а от картон – всичко се движеше. Беше тъмно, а беше опасно да се излиза, защото бомбите бяха разбили пътищата. Аз го носех" – казва той и сочи 11-годишния си син Хасан, който страда от раздвоен гръбначен стълб. Хасан гледа как баща му си спомня за бягството. „Бягах – продължава Нael – и понякога падах и го хващах – внимателно, за да не го изпусна". Хала и децата слушат. Най-голямото, Самиха, на 14 години, държи бебето като майка и го успокоява, когато заплаче, за да не прекъсва разговора.

Брезентова завеса е опъната в средата на стаята, а от другата страна живее семейство Саади, които идват от друга част на Нар ал-Баред, но вече са по съдба съседи със семейство Сиам. Басем Саади, 44-годишен, съпругата му Манал, на 36, и четирите им дъщери бягат в началото на сраженията, заедно с повечето бежанци. Следващите седмици Саади прекарват в страховито очакване, вслушват се в далечните гърмежи откъм Нар ал-Баред и се чудят дали домът им е поразен.

Виждат снимка на първа страница на ливанския всекидневник „Сафир". На нея е техният дом – от него е останала част от постройката с един единствен прозорец. Спомените връхлитат: „Спомням си, че дъщерите ми махаха от този прозорец, когато отивах на работа – казва Басем. – Не мога да повярвам." Манал добавя: „Почувствах как нещо дълбоко в мен умря".

Неочакваното разрушаване на домовете и цялото селище травматизира много от бежанците от Нар ал-Баред. Това не им е за пръв път. Много семейства, като семейство Уехеди, пристигат в Нар ал-Баред през 1976 година, побягнали от палестинския лагер Тел ал-Заатар в източен Бейрут, унищожен след дълга обсада, приключила с клане, извършено от християнската фалангистка милиция с помощта на сирийските войски. Във временния приют на сграда в близост до Нар ал-Баред шейсетгодишният Мохамед Ахмед Уехеди и неговата съпруга говорят за клането в Тел ал-Заатар – стрелбата, снарядите, убитите, принудителното бягство, страха от изнасилване. Гласовете им утихват в мрака.

След изселването булдозерите сравняват Тел ал-Заатар със земята и лагерът не е възстановен. Там расте трева, поникнали са маслинени и смокинови дръвчета. Единствената следа от доскорошните обитатели са порутените останки на няколко бомбоубежища в периферията. „Докато не видим с очите си новопостроените сгради, няма да престанем да се боим, че никога няма да бъде възстановен", казва Уехеди от Нар ал-Баред.

Има и други спомени. Много семейства като Сиам и Саади си спомнят за изгубените роднини, когато говорят за събитието, което свързва всички тях като палестинци в изгнание: *накба* (бедствието), когато техните предци са избягали или са били изгонени от Палестина преди шейсет години. „За нашето поколение това е нашата *накба* – казва Манал Саади. – Моите родители ми разказваха за старите земи и обичаи в Палестина. Нар ал-Баред стана наша родина, а сега аз ще го описвам по спомени на моите дъщери".

„Нар ал-Баред, за нас и нашите деца, е втора Палестина – казва Абу Сиам. – Трябва да се върнем, защото всичко ни е там – спомените, раждания, приятелите, домовете. Нар ал-Баред не е само къщи – той е нашата история".

През март брезентовата завеса е свалена и двете семейства се завръщат, заедно с 1500 други изселени като тях, във временни сглобяеми жилища, поставени от ООН около лагера – той продължава да бъде изолиран. На 5 юни булдозерите минават през останките от Нар ал-Баред. Строителството трябва да започне в края на годината с разчистване на отломките, за да има място за новия лагер. •

Дон Дънкан
Монд дипломатик
(със съкращения)

Ценоцид

» » » продължава от страница 5

вания в цялото устройство на страната, ако искаме да имаме дори малък шанс да вдигнем глава един ден и да не се срамуваме пред децата си. За да навакса своето изоставане от света,

България трябва да се развива два пъти по-бързо от Европа в следвоенния период.

По друг начин просто сметката не излиза. Няма консерватизъм, либерализъм, социализъм, национализъм – това е проста математика, която ако не решим, отиваме по дяволите. Революцията е неизбежна, ако задачата има решение и тя не стои само пред нас, но и пред огромната част от населението на Земята. Това не е утеха – това е нашият шанс. Хората по света, които са на нашето дередже, са страшно много, а дори и онези, които живеят в по-богати държави, но не са съгласни със сегашния световен ред, също не са никак малко. Това не са абстрактни интернационални въжделения – това наистина са единствените ни съюзници, освен собствените ни сили, а ние ще имаме нужда от всяко рамо, от всяка глава, защото ни чакат много тежки дни. Първото и най-важно нещо обаче е

прощаване с илюзиите (ама този път наистина).

Когато ножът опре до шията, наведеш ли глава, ще се заколиш. Трябва да убеждаваме всеки, че еволюционните, прогресивни, постепенни решения и особено тези от типа „изчакай малко да видим", „да не стане по-зле" са не само безперспективни, те са вредни, те губят време и ни приближават към голямото нищо. Всеки, който упорито продължава да твърди, че има някакъв мирен, спокоен, айлякчийски път към оселяването, трябва просто да бъде считан за враг и позициите му да се бомбардират непрекъснато. Говорим за хората, които наистина ги е грижа какво ще стане с всички нас, с народа като цяло, а не за загрижените за поединичното спасяване в някаква лазурна Социалибералия, където ще бъдеш дребен буржоа с екзотична фамилия и странен акцент. Тези хора са прави за себе си, но те са приели вече изтреблението на нашия народ като факт и това никак, ама никак не трябва да ни харесва, ако не сме едни от тях. Говорим за хората, на които им пука какво ще стане с България, пък дори и да са запокитени в момента някъде по света от рекордния ръст на нашите брутни вътрешно-чревни продукти през последните десетилетия. Хората, които са готови не само да умрат, но и да работят за общото – а второто често е много по-трудно. Успеем ли да се съберем достатъчно простили се с илюзиите (ама този път наистина), ще дойде ред и на втората най-важна стъпка:

Искай всичко

Трябва да ни е ясно, че капитализмът умира и ние трябва да го надживеем. Неговата неминуема гибел ще повлече много хора със себе си в небитието – това може да стане и утре. Трябва да сме готови за нещо съвсем различно, което да помете смрадливата му мърша и да ни гарантира достатъчно добре, че няма да го повторим. Това нещо трябва да бъде **всичко обратно** на престъпленията, недостатъците и лъжите на досегашния световен ред и да няма страх от невъзможното. Властта и йерархията първо трябва да заминат. Няма друг път, който да не води в порочен кръг. Дали ще го наричаме безвластен федерализъм, свободен комунизъм, технологична анархия, екологично самоуправление или каквото ще няма толкова значение – вече нямаме време дори за избистряне на понятията.

Знам, че думата „трябва" идва в повече и дразни слуха, но тя е чукът на строителя. Колкото по-здрава е къщата, толкоз по-рядко ще го чуваме след като я построим. •

А. Ванчев

НОВИНИ

Глас народен – глас в пустиня

Според окончателните данни 53,4% от ирландските избиратели са гласували „не“ на референдума за Лисабонския договор срещу 46,6% „да“. Така ирландците отказаха да приемат договора за реформи на институциите в Европейския съюз. Допреди този референдум ирландците се считаха за най-големите еврооптимисти. След референдума в Ирландия полският президент Лех Качински отказа да подпише ратифицирането на договора, който беше преди това одобрен от полския парламент, с логичния аргумент, че подобно подписване е „безсмислено“, тъй като за влизане в сила е необходимо одобрение от всички 27 страни членки на ЕС. Чехите също прекратиха процедурата по ратифицирането в очакване на решение на конституционния съд. Говорителят на българското външно министерство Димитър Цанчев „изрази съжаление“ от резултата от референдума в Ирландия. Лисабонският договор е новият опит на брюкселската бюрокрация да пробута провалення проект за конституция на ЕС, който беше порязан от гласоподавателите във Франция и Холандия през 2005 година. Нескопосният документ се опитва да разшири властта на еврократите, като не нищо за решаване на най-важните проблеми и противоречия вътре в общността, което е и основната причина за провала му на първия и единствен плебисцит. Във всички „одобрили“ го страни това стана по парламентарен път, като не са се произнесли още Белгия, Кипър, Холандия, Италия, Испания и Швеция.

Независимо от това, еврократите настояват опитите за ратифициране да продължат, като се направи някакво „изключение“ за Ирландия и страните, които имат „задръжки“, което на практика лишава от смисъл съществуването на ЕС, тъй като подобни двустранни или многостранни споразумения могат да се подписват и се подписват и днес на междуправителствено ниво без никаква нужда от огромната европейска бюрокрация. •

ИДЕ НОВ ТАРТОР НА „СВОБОДНИЯ СВЯТ“

Барак Обама и „иранската заплаха“

Президентстването на Буш е към своя край. То донесе нечувани печалби на петролните конгломерати и окончателно порази всякакви надежди за мир от Близкия Изток до подстъпите на Далечния. Новинарските агенции едва смогват да преброят труповете от поредния сблъсък или самоубийствен атентат и отдавна са се отказали да обяснят кой срещу кого и защо стреля – турската армия, израелската армия, пакистанската полиция, мианмарската полиция, китайската армия, кюрдските бунтовници, сунитите, шиитите, армията на Мехди, Хамас, Фатах, Хизбола, талибани, муджахидини, опозицията в Пакистан, опозицията в Мианма, тибетските монаси, Ал Кайда, Ислямски Джихад и пр., и пр. – от източното Средиземноморие до Тибет кръвопролитията не оставят кореспондентите без репортажи и очакваме водещата новина скоро да бъде „днес в Близкия Изток никой не беше убит“, но май няма да я дочакаме.

Единствените острови на спокойствието изглежда са както винаги измислените „държави“ от Персийския залив – райски селения на шейховете, в които обаче живее една незначителна част от ислямската общност, но от които пълни гуша значителна част от „общността“ на Буш. Другите два острова обаче са Сирия и Иран, които ястребите от Белия дом отдавна са вдигнали на мушка. Да оставим всички други аргументи настрана – щом разсипването на Ирак успя да донесе рекордни печалби на петролните магнати от САЩ и Европа и населението на света безропотно прие утрояване и учетворяване на цените на горивата за няма и пет години, един евентуален „удар“ срещу Иран изглежда сигурна стъпка към деня, когато ще наричаме златото „жълтия нефт“.

Буш и неговата свита няма да се явяват на избори и практически нямат задръжки да поразят Иран. Агресията срещу Иран може да бъде прекрасен прощален подарък от „освободителя на Багдад“ към Ексон-Мобил, Шеврон-Тексако, Бритиш Петролиъм, Роял Дъч Шел и помалките петропиратчета. Подарък, който още повече ще измести баланса на парите и контрола към петте процента най-богати и безнадеждно ще отдалечи останалите деветдесет и пет процента от надеждите за живот без свирепа несигурност за насъщния.

Догодина обаче Америка ще има нов президент. Логично е много от очакванията на хората, които такъв сценарий не ги устройва (а можем да кажем просто „хората“ с достатъчно статистическо приближение), да са свързани с името на Барак Обама – единственият кандидат от предварителната надпревара, който гласува против войната в Ирак. Тези очаквания наскоро изразиха в отворено писмо до Обама група известни и утвърдени американски учени, журналисти, автори и активисти. Сред пъстрата група на подписалите виждаме имената на проф. Ноам Чомски, Майкъл Албърт от ZNet, равин Майкъл Лернер, отец Дейвид Уитън Смит, професори от различни университети и колежи в САЩ, ветерани разузнавачи, специалисти по Близкия Изток, представители на организации за мир, за изследвания на холокоста и много други.

„Ние сме дълбоко загрижени от материалите, които се появяват в пресата през последните няколко седмици, намекващи, че правителството на Буш може да предприеме военно нападение срещу Иран и че това може да даде зелена светлина на подобна атака от страна на Израел или други военни действия като налагане на блокада върху Иран.

Приветстваме вашата позиция срещу войната с Ирак през 2002. Обнадеждени сме също от вашите ранни изявления, наблягащи върху дипломацията вместо военни действия срещу Иран. Днес имате възможността да предотвратите повторение на трагичната война в Ирак. Надяваме се, че ще използвате случая“ се казва в писмото.

Това писмо не е просто апел към „антивоенния“ сенатор Обама. Вече като кандидат за президент, Обама през май заяви, че „благодарение на политиката на Джордж Буш, Иран е най-голямата заплаха за Съединените щати, Израел и Близкия Изток за цяло едно поколение“ и продължи с двусмисленото заключение, че Иран не е толкова голяма заплаха като Съветския съюз по време на студената война. •

ТЕХНОЛОГИИ

Компютърното бъдеще

През този месец основателят и президент на корпоративния гигант Майкрософт Бил Гейтс окончателно се оттегли от ръководството на фирмата и се отдаде на благотворителна дейност. Гейтс наскоро беше изместен от първото място на най-богатите хора на света от финансовия „гений“ Уорън Бъфет, който пък има намерение да завещае цялото си богатство на фондацията на своя съмилиардер Гейтс. Така фондацията „Бил и Мелинда Гейтс“ ще разполага със средствата на двамата най-богати хора на света, които сигурно са повече от средствата на двайсетте най-бедни държави. Затова и възгледите на нейните шефове заслужават внимание.

Има хора, които разкриват хоризонтите на бъдещето, които дават насока на полета на мисълта със своите идеи. Обикновено ни убеждават, че тези далновидни хора са същите онези, които взимат парите ни, уж за да движат света напред. Тези хора с удоволствие играят ролята на водачи, на потни труженици на полето на идеите, без които едва ли не още щяхме да живеем в пещери. А тяхното богатството и властта им идват като заслужена награда за нещата, които са сторили на нас.

Често наричаният най-добър програмист, но всъщност най-прочутият далавераджия сред програмистите Бил Гейтс, сподели своите виждания за бъдещото развитие на начина, по който хората ще работят с компютрите. Според него мишката и клавиатурата скоро ще излязат от употреба и ще бъдат заместени от нови методи, основно екрани за управляване с докосване и разпознаване на глас. Разбира се няма как да не сме солидарни с него. Отколешната мечта за компютъра е да бъде идеалният събеседник – ние му говорим, той слуша и изпълнява. Безспорно тези начини за работа са стъпка в тази насока.

Само че стъпката е малко накриво. Гласовото разпознаване е вградено в новия продукт на господин Гейтс, Windows Vista, но не работи особено добре, а в някои приложения като езиците за програмиране може да бъде направо ужасно. От друга страна потребителите трудно свикват с полуформалния език, който се използва за работа с тези програми, за тях това е още едно, при това нетипично, устройство за разучаване – за да бъде наистина ефикасно, компютърът трябва да бъде много бърз, тоест много скъп, а ако не е такъв, то гласовото разпознаване поскоро пречи.

Другата стъпка също е с вързан крак. Активните екрани са на пазара от доста време, но не може да се каже, че изместват стандартните монитори, особено пък в страни като нашата. Цените на една хубава платформа на Майкрософт започват от $5000, а цената на един приличен монитор е примерно $400. Според самия Гейтс след 5 години щяло да има десетки милиони хора пред подобен интерфейс. Но на фона на единия милиард компютри, които се очаква да бъдат произведени през това време, това не изглежда като голяма революция.

Проблемът е, че тези доста несъвършени играчки се превръщат в задължителен стандарт – характерна черта на днешните компютри е, че просто трябва да бъдат сменяни доста по-често от вчерашните по ред причини, главната от които е, че така има повече пари за техните производители и търговци. Под съвсем благовидния предлог за „бъдещето“ се пробутват поредните изкуствено създадени потребителски „въжделения“, които пълнят джоба само на компютърните корпорации и празнят същия на всеки обикновен потребител. При досегашните технологични революции се създаваха машини, които освобождаваха времето на хората, докато компютърната такава е на път да се изроди в безспирна продукция на мигащи и дърдорещи боклуци, които обратно – губят времето на хората в абсолютно дебилизиращи занимания. Вижданията на Бил Гейтс за бъдещето на компютърните технологии са, че те ще бъдат предимно и почти изцяло средства за губене на време – стремеж към шаренията, данданията, изобилието от безсмислие, фабрикувани на конвейер от корпорациите пакети от цветове и звуци без никакъв стимул за оригинална мисъл или творчество – умните хора като Гейтс мислят вместо теб, лошо няма.

Това обаче е бъдеще за гейтсовци и бъфетовци. Те ще стават все по-велики, все по-гениални, задниците им ще оставят все по-голям отпечатък върху света. Аз и ти обаче ще ставаме все по-малки, все по-заробени от аудиовизуалната какофония на мощната машина в къщи, която гениите уж създадоха, за да ни освободи. •

Златко и Сашо

БЕЛЕЖКИ ВЪРХУ ФИЛОСОФИЯТА НА АНАРХИЗМА

Философията на Пьотр Кропоткин

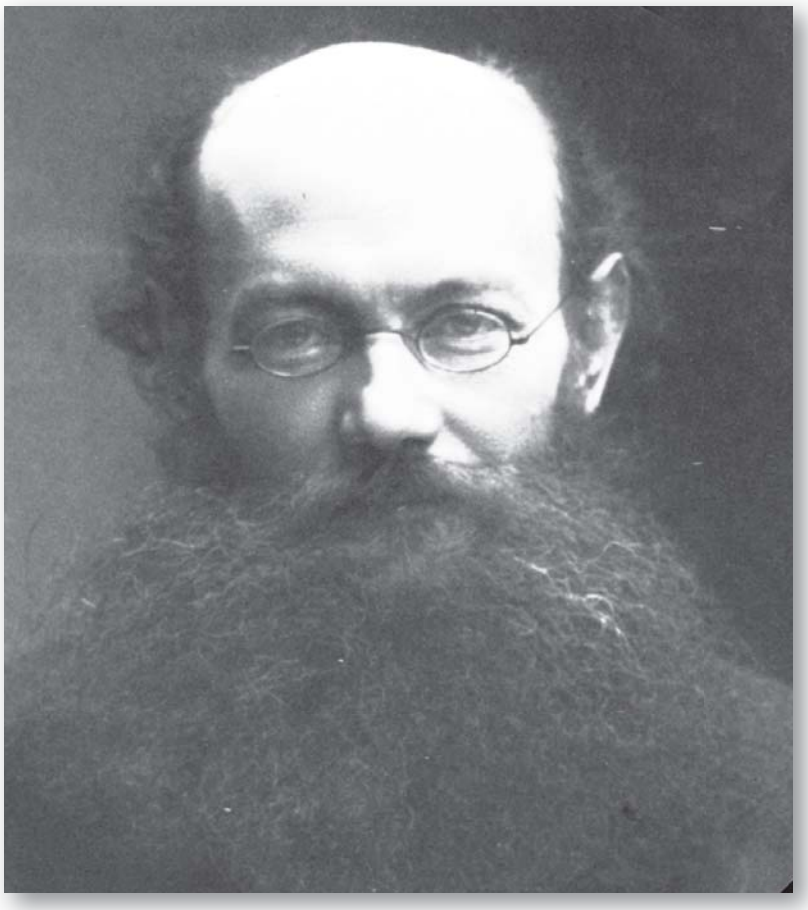

» » » продължава от миналия брой

Заминаването за Сибир

Решението на 19-годишния младеж да замине по собствена воля за Сибир е било дръзко, шокиращо, перспективно.

Наистина е проява на дръзко самостоятелно мислене, способно да съди и решава в разрез с това, което е общоприето от общественото мнение, решението на 19-годишния камерпаж на императора, княз Кропоткин, чието име се записва със златни букви на мраморната дъска на пажеския корпус при неговото завършване като отличник[1] и пред когото се открива блестяща дворцова кариера, да замине там, за онази част от просторната руска земя, която става символ на жестоко наказание на „престъпниците" от държавната власт и която по-късно ще бъде наречена в заглавието на роман за Бакунин „мъртвите сибирски полета". Това решение просто шокира неговите преподаватели, двореца, съучениците му. С него загрижено разговарят, за да го възпрат от такава „странна", „необмислена" постъпка и полковникът, непосредствено отговарящ за завършващия випуск на пажеския корпус, и директорът на корпуса, и помощник-началникът на военно-учебните заведения на руската империя, и великият княз Михаил Николаевич. Самият император Александър II благонамерено го пита: „Не се ли боиш да заминеш толкова далеч?" Най-силно му въздействат думите на любимия му преподавател по руска словесност, професорът от Петербургския университет В. И. Класовски, който има най-добра представа за интелектуалните му заложби: „Постъпете в университета. Повярвайте ми, Вие ще бъдете гордостта на Русия." Впрочем, съветът на професора напълно съвпада с горещото желание на талантливия младеж, който обаче добре преценява невъзможността за осъществяването му в момента – баща му е категоричен, че синовете му трябва да станат офицери и в никакъв случай не би го издържал като студент, а самият той по време на завършването на пажеския корпус не разполага с никакви средства. Кропоткин е наясно, че великият княз Михаил веднага би му уредил проблема с отпускане на стипендия, а проф. Класовски сигурно би му предложил в краен случай сам да го издържа като студент със средства от собствената си заплата. Но освен огромен талант, какъвто вече проявява по това време, Кропоткин притежава и съвест, изградил си е нравствени убеждения, които не му позволяват нито да приема стипендия от двореца, нито следването му да бъде в тежест на когото и да е било. При това положение изборът му на първо време след завършването на пажеския корпус да замине именно за Сибир се е оказва възможно най-перспективен за по-нататъшното му духовно развитие предвид следните две обстоятелства:

1. В предишните няколко десетилетия Сибир се доказва като благодатен обект за географски изследвания и те привличат вниманието на 19-годишния Кропоткин – особено вълнуват въображението му описанията на пътешествията из Сибир на Хумболд и Маак, той се увлича от изследванията върху Сибир на Карл Ритер, един от основателите на сравнителния метод в географията[2]. За предварителното му намерение сам да се заеме с изследването на Сибир говори фактът, че още преди да се отправи на дългото пътешествие към тогавашния му административен център, Иркутск, той се договаря с редакцията на вестник „Московски ведомости" да изпраща статии във вид на писма с описания на Сибир за неговото неделно приложение „Съвременен летопис"[3].

2. Навярно звучи парадоксално, но по това време тъкмо Сибир, чието споменаване в европейската част на Русия обикновено звучи като синоним на затвор и всява ужас, се оказва всъщност най-отворен за провеждане на либерални реформи. Нека споменем само, че генерал-губернаторът на Източен Сибир граф Н. Н. Муравьов-Амурский – ярка личност, деспот-реформатор – издейства още при Николай I, петнадесет години преди знаменития манифест на Александър II, премахването на крепостното право на територията на губернията, прави много за икономическия и културен напредък на този край на руската империя – по негово време работи много активно Сибирското отделение на Руското географско дружество, – успява да се отърве от старите чиновници, използващи властта си за безнаказан грабеж от населението и се обгражда с млади, честни офицери, като него изпълнени с желание да работят за процъфтяването на този край, смело връща граждански права на заточеници и каторжници, войници от наказателни батальони превръща в заселници, в голяма степен помага за бягството на Бакунин, веднага след което е отзован в Петербург[4]. Предвид на това заминаването за Сибир дава надежда да се работи за осъществяването на либерални реформи, с каквото желание е изпълнен 19-годишният младеж.

Тази преценка за перспективността на избора му да замине за Сибир за по-нататъшното му развитие като личност напълно се оправдава: този избор представлява първото голямо решение в живота на Кропоткин, определящ по-нататъшния ход на неговата дейност. Петгодишният сибирски период (1862-1867 г.) представлява нов, трети етап в живота и дейността на Кропоткин, през който той се формира като учен-географ, придобива значителен жизнен опит, на основата на който получават по-нататъшно развите социално-политическите му схващания в посока към една идеология за пълна свобода на личността, очертават се контурите на основните му философски схващания за научното познание и за живота. Тези схващания, представляващи по-нататъшно развитие на зачатъците, формирали се у него по време на престоя му в пажеския корпус, по това време не са обект на системно, експлицитно изложение, а се проявяват в начина на поставяне и изследване на различни научни и социални проблеми и се характеризират преди всичко със следните три черти:

1. Първата черта на философските схващания на Кропоткин, формирали се по това време и проявяващи се в изследванията му, ще обозначим като методологически емпиризъм, индуктивизъм и ноуменологизъм.

През XVII и XVIII век, според това как са решавали въпроса за източника на човешкото познание, в теорията на познанието се формират две големи направления: *емпиризъм*, съгласно който източникът на човешкото познание е опитът, и *рационализъм*, според който пък източникът на човешкото познание е разумът. На тях в методологически план отговарят съответно два такива подхода към поставянето и изследване на различните проблеми: *емпиричен подход*, респективно методологически емпиризъм, който се проявява в изискването в разсъжденията си по едни или други проблеми да тръгваме от опита, от описанието на конкретните факти и по пътя на индукцията да правим заключения от общ характер, и *рационалистически подход*, респективно методологически рационализъм, който пък изисква да тръгваме от общи, абстрактни принципи, респективно аксиоми и по пътя на дедукцията да правим изводи за конкретните неща, подлежащи на наблюдение и в много случаи на експериментиране. В географските изследвания на Кропоткин определено се проявява първият подход.

От своя страна в рамките на емпиричния подход се открояват различни негови форми, измежду които тук ще изтъкнем следните две: *феноменологичен емпиричен подход*, изискващ при правенето на изводи от общ характер да не излизаме извън границите на непосредствено наблюдаемите характеристики, величини, параметри; и *ноуменологичен емпиричен подход*, при който, напротив, се изисква при разглеждането на едни или други предмети и явления, като се отправяме от конкретните факти за тях, които установяваме чрез наблюдението им, в разсъжденията си да се издигаме до такива обобщения, които разкриват вътрешната им структура и динамика, причинно-следствени връзки и еволюционни процеси, протичащи в сравнително огромни периоди от време, неподлежащи на непосредствено наблюдение. В географските изследвания на Кропоткин през сибирския период от дейността му емпиричният подход се проявява в тази му втора форма.

2. Втората черта на философските схващания на Кропоткин, формирали се по това време и проявяващи се в изследванията му, ще обозначим като синтетичен подход. Последният е насочен към разкриване на взаимовръзката между различни по своята природа предмети и явления, на първо място между природата и обществото, което на философско равнище може да се третира като приложение на някои основни елементи на диалектиката, респективно на диалектическия подход, а на частнонаучно равнище да се третира като ранна форма на проявление на интердисциплинарния подход в съвременното научно познание.

3. Гореспоменатите две черти се обединяват у Кропоткин по това време чрез съзнателното приемане на позитивистичната, синтетична философия на Хърбърт Спенсър.

Впоследствие Кропоткин застава на позициите на анархизма, в резултат на което по-нататъшното разработване на философските му схващания придобива нова насока и форма – това разработване ще се осъществява от тук нататък не само като аспект, страна на частнонаучните му изследвания, но и като експлицитно (т. е. в явен вид) разработване на анархическата философия. Кратко, но системно разглеждане на този принос на Кропоткин към философията на анархизма ще направим в следващата част. •

(Следва)

Ст. н. с. I ст.
д. ф. н. Борис Чендов

БЕЛЕЖКИ

[1] Ср. Маркин В. А., Петр Кропоткин, Восточно-Сибирское книжное издательство, Иркутск, 1992 г., с. 29.

[2] Ср. Кропоткин П. А., Записки революционера (предговор и бележки В. А. Твардовская), Изд. „Московский рабочий", Москва, 1988 г., с. 172.

[3] Ср. Маркин В. А., Петр Кропоткин, с. 35.

[4] Ср. Кропоткин П. А., Записки революционера, с. 183-184, 195-196; също ср. Маркин В. А., Петр Кропоткин, с. 41-42.

Донорството по презумпция – добре дошли в ада

Въпросите за донорството и респективно – трансплантациите вълнуват, естествено, всеки един от нас. Независимо какъв е нашият произход, какъв е социалният ни статус, какви са политическите ни или граждански убеждения, всеки от нас може да бъде донор или реципиент, защото е човешко същество.

С насилственото налагане на презумпцията господстващата политическа воля открито демонстрира характер на автентичен фашизъм.

Недостигът на донори и органи за нуждите на трансплантациите е проблем не само в България, но и в целия свят. Търсенето надхвърля многократно предлагането и този дефицит упражнява нечовешки натиск върху всички обществени дейности и най-остро – върху медицината, като поражда чудовищни практики:

„За осигуряването на поголям брой органи лекарите пренебрегват и критериите за мозъчна смърт, и минималната възрастова граница на донорите, и грижите за здравето на реципиентите" (*Уилям Сейлтан, „Пазарът на органи„, Уошингтън Поуст, 15 април 2007 г., с. B02*).

И още:

„Зад хуманната работа на лекарите изплува здрав материален интерес, нерядко реализиран в разрез с изискванията на закона" (*Милена Илиева, „Трупове за милиони евро, трафикът на костите", в. „Пари", 20 октомври 2006 г.*).

Шаманските заклинания на управляващите и на сервилната им медийна свита „това в България не може да се случи" са безпомощна измама:

Председателят на комисията по здравеопазване в НС Борислав Китов: „При посещението ми в търговския остеоцентър, партньорската проверка отбеляза забележително повишаване на донорството на костна тъкан, сухожилия и кожа, както и много ефективната му работа. Трябва да се осигури настоящите вносни и износни операции между трети страни и Европейския съюз да съответстват на разпоредбите на Европейския съюз по външната търговия и вътрешния пазар" (*Стенограма от заседанието на Комисия по здравеопазване на НС, 17-ти август 2006 г., печатна версия, с. 2*).

„България налага строги наказания срещу търговците на органи, но през миналата година това не е било пречка една местна болница да обслужва израелски туристи, пристигнали с цел трансплантация" (*Уилям Сейлтан, пак там*).

Остава недоумението: за какви „строги наказания" става дума в нашата действителност?

„Знае се, че никой няма да потърси тези хора, затова скелетите им могат да се купят за жълти стотинки" *(Стела Стоянова, „Морги продават клошари по 30 лв.", в. „Стандарт", 25 август 2006 г.)*.

Доживяхме ли след приватизирането на общественото богатство да се приватизира и самият човек?

Присвояването и натрупването на собственост, не от днес станало същност на българската управленска философия, на целия ни обществен живот, а вече и на базисната социална концепция за Човека като такъв, съсредоточи в ръцете на един твърде ограничен кръг лица цялата власт (и законодателна, и съдебна, и изпълнителна, и медийна, и финансова, и икономическа, и всяка друга възможна, накратко казано – битието на земната власт*)*. Този господстващ елит обезсмисли живота на няколко поколения от миналото, но лиши от бъдеще и родените след тях, защото продължава да взима основните социални решения по логиката на постоянно присвояване и натрупване. Движението по спиралата на безкрайното облагодетелстване не допуска различен начин на мислене, съществува само един – печалбата. Бизнесът с човешки части може да страда от липса на легитимност, но не и от липса на печалби. И тези печалби, вложени в подходящото време на подходящото място, могат да му осигурят не само легитимност. Забогатяването на богатия от обедняването на бедния не е характерно единствено за нашата страна, но при достигнат социален контраст, сходен с гватемалския, и при липса на всякаква алтернатива, този процес вече е навлязъл в измеренията на реален геноцид.

„Според прогнозите на неправителствената организация *Population Reference Bureau*, разположена във Вашингтон, населението на България ще спадне с *34%* между *2005* и *2050* година от сегашните *7,7* милиона до *5* милиона души. Организацията прогнозира, че единствената друга страна, която ще загуби повече хора за този период от време е Свазиленд, където *38%* от населението е заразено с вируса *HIV.*" (*Инф. агенция БГНЕС, 11 октомври 2006 г.)*.

Да си напомним, че:

„В настоящата Конвенция под геноцид се разбира всяко едно от следните действия, извършени с намерение да се унищожи, напълно или частично, която и да било национална, етническа, расова или религиозна група като такава:

а) убийство на членовете на такава група;

б) причиняване на сериозни телесни повреди или умствено разстройство на членовете на такава група;

в) предумишлено създаване, за която и да било група, на такива жизнени условия, които са насочени към нейното пълно или частично физическо унищожаване;

г) мерки, насочени към предотвратяване на раждания в такава група;

д) насилствено предаване на децата от една човешка група на друга" (*Резолюция 260 A (III) на Общото събрание на ООН*).

И след като стигнахме и дотук нека също да си напомним, че геноцидът – *„независимо от това дали се извършва в мирно или военно време"* – е престъпление против човечеството, а за престъпления против човечеството няма давност.

В политическата ни сфера концентрацията на богатство е изключила всяка възможност за действителна демокрация. Ето защо мнението на поне 69% от българите, декларирали желание за „съзнателно съгласие", безапелационно и с лекота бе отхвърлено от българското „народно събрание". Делението на икономически касти, социалната парализа и отчаяние, пълният вакуум на справедливост и участието или неучастието в „демократични избори" – без надежда за избор – са други следствия на същото. Между управляващи и управлявани в България съществува бездна и в тази бездна няма, и не може да има, нито демокрация, нито следа от човешки права, нито спомен за някаква човечност.

Антония Първанова: *„С умирането на човека той загубва личните си права и въпросът приключва"* (Стенограма от заседание на Комисията по здравеопазване на НС, 17 август 2006 г., печатна версия, с. 3).

„Когато Червената армия освобождава Аушвиц на 27 януари 1945 г. сред всичко останало там са намерени „и *7* тона човешка коса, обросната от жертвите преди да ги убият. Човешката коса се използва от компанията „Алекс Цинк" от Бавария за тапицерия. Фирмата заплаща по *50* пфенига за килограм човешка коса" (*Мира Майер, „Райхът и Холокост", издателство на Нов български университет, 2005 г., с. 136*).

Употребата на останките е въпрос само на технология, но кой печели от това, е нещо съвсем друго.

Когато „имащите" налагат безогледно интересите си над „нямащите", това не е демокрация, още по-малко – социално управление, а класова война, в която – като във всяка война – е позволено всичко, а закони, правила и принципи са отхвърлени до крайност.

В ценностната система на диктатурата „истина" означава само едно – управленска доктрина:

А ето исторически пример на български политически морал:

Борислав Китов (БНС): *„Още повече, че в момента ние искаме да променим условията, в които е сключен договора с „Остеотех."* (*Стенограма от заседание на НС, 17 август 2006 г., печатна версия, с. 28*).

Принципът „съзнателно съгласие", залегнал в съответния „Закон за трансплантация на органи, тъкани и клетки", е приет от 39-то Народно събрание на 30 юли 2003 г., повторно приет на 11 септември 2003 г., обнародван в „Държавен вестник", бр. 83/19 септември 2003 г. и влязъл в сила от 1 януари 2004 г.

Договорът с *„Остеотех Инк."* е сключен на 7 февруари 2002 г.

При какъв принцип на съгласие е сключен договорът, г-н Китов?

Трудно е да се избегне впечатлението, че разминаването между изявления и действителност при Борислав Китов е обичайна практика.

Впрочем това не е само негов патент. Шефът на комисията по вероизповеданията проф. Огнян Герджиков призна, че застава зад презумпцията за съгласие и ще работи за бързо излизане със становище, но държавата трябва да информира хората. *(„Проф. Герджиков казва как да даряваме органи", в. „24 часа", 19 юли 2006 г.)*.

Фактът, че образцовата „либерална" почтеност, а и узаконеното задължение на държавата, останаха само илюзии, явно не е повод за притеснения. Нито за въпроси.

Апологиите на управленския хуманизъм са не по-малко абсурдни от него самия:

Мария Капон (независим): „И никой не може да упрекне тези родители, че когато детето им е топло и се знае, че няма да живее, те не могат да направят своя избор. Но този избор и шанс трябва ние да им дадем със закона." (*Стенограма от заседание на НС, 14 юли 2006 г., печатна версия, с. 4*).

Във всяка държава законодателят носи най-голямата отговорност за нейната правна уредба, за своите действия, или поне за думите си. Явно Мария Капон не знае, че в закона, който „трябваше" да промени, съществуваше разпоредбата на чл. 21 относно „вземането на органи, тъкани и клетки от човешки труп" и неговите две алинеи гласяха дословно:

„1. В здравноосигурителната книжка на лицето е вписано съгласие на лицето за вземане на органи, тъкани и клетки след смъртта му; ако лицето не е изразило съгласие или несъгласие за вземане на органи, тъкани и клетки след смъртта му, се взема съгласието на някой от неговите близки – съпруг, родител, пълнолетно дете, брат или сестра, при условия и по ред, определени с наредба, издадена от министъра на здравеопазването.

2. Името на лицето е вписано в служебния регистър на Изпълнителната агенция по трансплантация за изразено изрично писмено съгласие за вземане на органи, тъкани и клетки след смъртта му, а ако няма изразено съгласие или несъгласие за вземане на органи, тъкани и клетки след смъртта му, е взето изричното съгласие на неговите близки".

На кои родители какъв нов „избор и шанс" даде Мария Капон?

Ако при съзнателно съгласие родителите не могат да решат в такъв критичен момент, те няма да могат и при презюмирано. И в двата случая тяхното положение е едно и също, така че думите ѝ имат смисъл единствено ако тя решава вместо тях. Така и стана.

Изказването на Мария Капон бе тиражирано услужливо от обслужващия медиен персонал в изцяло оптимистичен нюанс, така че всички да бъдат не само успокоени, а и възхитени от хуманната насоченост на направените законодателни промени. Ситуация, добре позната от друг исторически период, когато чрез същите способи е внушено – и то с изключителен успех – твърдото убеждение, че независимо от Нюрнбергските закони и всички изстъпления на нацистите, народът на Израел ще продължи да съществува като естествена част от европейските нации. *„Отделни евреи или цели еврейски семейства може и да загиват в погромите, цели общности могат да бъдат затривани, но народът ще оцелее. Те никога не са се срещали с геноцида."* (*Хана Аренд, „Репортаж за баналността на злото – Айхман в Йерусалим", изд. Сиела, 2004 г., с. 211*).

Ролята на „демократичните медии" в създаването и провеждането на българския апокалипсис е твърде съществена, за да не бъде отбелязана. Без тяхната услужливост, всъщност – съучастничество, господстващият елит не би могъл да внушава на обществото, че се грижи единствено за общото благо, и то по най-хуманния възможен начин, докато фактически разширява своето богатство, власт и всеобхватен контрол над всичко и всички. •

(следва)

Владимир Петров

ПРЕДСТОЯЩО ИЗДАНИЕ НА ФАБ

„Изгубената“ биография на Ботев

През тази година ФАБ ще издаде книгата на руския историк Евгений Волков „Христо Ботев“. Тази уникална биографична творба е подготвена през 1915 година и е приета за издаване от Историко-филологичния клон на Българската академия на науките на три заседания през 1915 и 1916 г., докладвана от д-р Иван Шишманов (1862-1928). Окончателната редакция и коректури продължават до края на 1920 г. – извършени са от българиста проф. М. Г. Попруженко (1866-1944) със съдействието на членовете на БАН Боян Пенев (1882-1927) и проф. Михаил Арнаудов (1878-1978).

На читателите, които се питат защо тази биография на най-известния български поет-революционер, върху която са работили толкова светила на българската наука, няма поне 10 издания до ден днешен и не се цитира в учебниците на българските школарчета, предлагаме следващия откъс.

Глава XX

От началото на 1872 г. до края на същата година, както рисува, предвид най-вече показанията на Велико Попов, Захари Стоянов, в живота на Христо Ботев настъпва епоха „една от най-мрачните, отчаяните, авантюристичните, пропадналите“, пълна за него с всякакви познанства с подозрителни хора, организиране на различни грабежи, писане на заплашителни писма и даже разбиване на каси. По това време, както говорят биографите му, Христо Ботев със своите приятели постоянно снове между Браила и Галац и организира цяла редица авантюри, за да могат да се намерят средства за поддържане на народното движение.

По възпоминанията например на Иван Вазов, който се е срещал с Хр. Ботев в Браила и Галац, той със своите постъпки, с резките си изявления, порицаване на богатите, нападки на правителството и пр. предизвиквал недоволството на браилското общество, за което трябвало да отиде в Галац и да прекрати в Браила издаването на вестник „Дума“.

От всичко досега изложено е ясно, че от такава невярна представа за Хр. Ботев в галацкия период трябва веднъж завинаги да се откажем. Ние вече видяхме как е могъл не много преди това да се изказва Хр. Ботев, как рязко и праволинейно е поставял въпросите и как точно е формулирал възгледите си. В галацкия период Хр. Ботев се оформя окончателно като социалист-революционер, който преследва задачите на всемирния социален бунт и като практически революционер, който се стреми преди всичко към всестранното освобождение на своя поробен народ и се готви за активна въоръжена борба за неговата свобода. З. Стоянов в своето събрание на съчиненията на Ботев отнася неговата „Молитва“ именно към този галацки период – към 1872 г. И това психологически е напълно вярно, защото галацкият период е времето, когато под влиянието на заобикалящата го в Галац руска комунистическа среда и под въздействието на възприетата от него доброволна бедност в него с особено напрежение се появява жаждата не само за протест, но и за активна борба за осъществяване на своите социални идеи още тук, в обстановката на заобикалящия го живот, незабавно във всеки момент на своето собствено съществуване. И съзнавайки цялата трудност на този подвиг, съмнявайки се в издръжливостта на своя собствен дух, той пише тогава пълна с тревожно настроение молитва към този Бог, на когото единствено той се е покланял – богът на разума, защитникът на робите и нещастните.

Духът, който е създал тая „молитва“, не е могъл да се намира в състояние на упадък и апатия. Всеки неин ред излъчва смелостта на отрицанието, решителността на борбата, гордостта на самосъзнанието. Липсва само увереност в собствените сили, но тя е заместена с вярата в силата на разума и в неизбежната близост на неговото тържество. И на пръв поглед се получава като че ли нещо съвършено неразбираемо: „авантюристичният живот“ и „белите“ на Хр. Ботев бодат всички в очите. От външна страна животът му в Галац е „една от най-отчаяните мрачни и пропаднали“ епохи от неговата биография. Полицията го следи, чорбаджиите му отмъщават с презрение за ненавистта му към тях; името му се произнася, както пишат биографите на Хр. Ботев, „с предпазливост“ и т. н. И същевременно, въпреки това, както казва Ив. Вазов, него не го мразят, а уважават; а З. Стоянов твърди, по думите на Велико Попов, за всеобщото „уважение и респект“ по отношение на Хр. Ботев от страна на галацките българи. И разгадката на това с нищо ненарушимо „уважение и респект“ в душите на галацката и браилската емиграции ние намираме в описания от Ив. Вазов, по думите на очевидци, в неговата повест „Немили-недраги“ епизод, когато Хр. Ботев, излизайки пред румънския съд да защитава четирима българи – браилският учител Владиков, поета Бръчков и двама други обвиняеми, че са ограбили касата на Петреску в Браила, произнася реч, която ние можем да вземем за негова собствена защита.

Ясно е, че човекът, който в „Дума“ вика цялата българска емиграция в Румъния на велика социална борба, който сам се готви с четата си да сразi турците и който, най-сетне, умее тъй да защити народното дело и борците, които не живота си, а и честта си даже са готови да дадат за него – тоя човек не може да не бъде обичан от българската младеж, не могат да не го уважават даже ония, на които са се виждали странни и чудни връзките му с руските комунисти, чиито идеи им се стрували опасни... „Връзките“ на Хр. Ботев с руските комунисти и тяхната съвместна революционна дейност, която продължава, както изглежда, и през галацкия период, както по-рано в Измаил и Браила, насочена към използване на дунавската граница за всевъзможна революционна контрабанда в Русия, обръщат най-накрая вниманието на руското правителство.

Връзките на българския революционен комитет с руските бакунисти и с Нечаев са открити и когато през 1872 г., както съобщава в своето „Минало“ Заимов, румънското правителство по искане на Турция, желае да екстернира Л. Каравелов, руският посланик Зиновиев определено подчертава пред Кириак Цанков, който се явява пред него да действа в защита на Л. Каравелов, че последният за сношенията си с Нечаев и за преписката си с руските революционери е записан в черните списъци на посолството и затова то не може да се намесва в съдбата му. Впрочем румънското правителство, което съчувства и прикрива през всичкото време българските революционери, намира начин да откаже на турското правителство да предаде Л. Каравелов без помощта на руското посолство и предпочита вместо това да изгони от Румъния някой си г. Бедескини, който несъмнено е играл двойствена роля и, както съобщава „Свобода“, се обръща „до мнозина с увлекателни предложения“ и им развива „твърде смели планове за общославянско освобождение“.

Дейността на руския шпионаж, разбира се, не е могла да не докосне и Хр. Ботев. Той даже е лично посетен в Браила през 1871 г. от специално командирован за него чиновник от III полицейско петербургско отделение.

Година и половина след екстернирането от Румъния на Бедескини руското правителство, раздразнено от пречките, които румънските власти правят на руския шпионаж, иска екстернирането на всички руски емигранти от пределите на Румъния, а главно на човека, който се намира около Ботев в Галац и заедно с него открито изповядва своите комунистически възгледи – Флореску. В Галац, по думите на лично познаващия Флореску г-н Ив. Вазов, Хр. Ботев е особено близък с него и се намирал под неговото силно влияние. Като чу от нас за Нечаев, г-н Ив. Вазов беше готов дори да предположи, че Флореску – това е именно Нечаев, тъй като именно по думите на г-н Вазов „Флореску, това лице „упражни решително влияние въз неговата душа“.

И наистина, образът на Флореску, какъвто ни го дава по личните си спомени г-н Ив. Вазов, е толкова оригинален, че действително може да се допусне Ботев да е видял в него не по-малко силна личност от Нечаев, ако не и самия Нечаев.

Въпреки уверенията на г-н Ив. Клинчаров за ослепителната красота на Флореску, по думите на г-н Вазов „Флореску имаше зловещо лице, гледаше все в долу и на гърба под дрехата си носеше постоянно револвер“. Той рязко и открито признавал себе си за комунист и никога не пропускал случая да заяви това. През 1872 г. руското правителство иска от Румъния да предаде тоя загадъчен, с неизвестно минало човек, който ненавиждал всички и на всички внушавал ужас. И той бил изпратен, а Хр. Ботев, както казва пак Ив. Вазов, е затворен. По съобщението на Зах. Стоянов (стр. 186) този арест на Хр. Ботев става по искането на галацкия руски консул във Фокшан. Обвиняват го в комунистическа агитация, но по липса на улики след три месеца затвор по етапен ред е преведен от Фокшан в Браила, където е пуснат на свобода, според г-н Ив. Вазов, „чрез трудовете на някои достауважаеми българе“.

Глава XXI

Намесата на руския консул в живота на Ботев прекъсва отношенията му с руската революция и прави невъзможно неговото по-нататъшно стоене близо до руската граница. Затова, когато е освободен, той бърза да замине за Букурещ, където тогава Л. Каравелов, преизбран за председател на БЦРК от пролетното събрание на делегатите през 1870 г., се кани да издава вместо „Свобода“, която престава да излиза на 28 ноември 1872 г., „Независимост“, чийто първи брой излиза през февруари 1873 година.

Самата промяна в названието на централния комитетски орган като че ли подчертава идейния завой, който изглежда тогава окончателно се формира във възгледите на Л. Каравелов и го заставя с още по-голяма сила и увереност от по-рано да се установи на своите сравнително умерени социалистически възгледи в противовес на крайните бунтарски възгледи на лявото крило на образуваната от него през 1868 г. революционна група.

По-горе ние достатъчно ясно изяснихме произхода и характера на възгледите, които съставят социално-психологическото верую на Л. Каравелов. Подчертахме неговата постоянна опозиция на възгледите и практическите изводи от тях на българските бунтари, подчертахме и това, че върху мирогледа му нито настроението от 70-те години, нито идейните влияния на Бакунин и Нечаев не оказват сериозно въздействие. И ако сега говорим за идеен завой в Каравелов, това трябва да се разбира не като измяна на предишните му убеждения, които си остават все същите, а като приспособяване на тия убеждения към условията и изискванията на общите исторически обстоятелства от онова време, които правят безполезна борбата за осъществяване на революционните принципи в тяхната чистота. В моя смисъл и самата промяна в името на революционния орган от „Свобода“, за което само преди четири години Л. Каравелов повдига непримирима разпра със „старите“, с „Независимост“ има определено значение. И това значение се подчертава още по-силно, ако се вгледаме в духа, който има „Свобода“ в последните дни на издаването му и който „Независимост“ наследява от него. Той се отличава рязко от „Свобода“ от първите години. •

БЕЛЕЖКИ

[1] „Неотдавна. Лични и исторически възпоминания“, сп. Наука, 1881 г., кн. III, стр. 214-219. Клинчаров в книгата си за Хр. Ботев (стр. 357-359), искайки да реабилитира личността на Хр. Ботев, не постига това, вследствие неумелото разбиране на стихотворението „Ней“, в което иска да види указание за крайно проявление на дързост от страна на Ботев.

[2] Там.

[3] За това гл. Ст. Заимов, критическата му статия за труда на Зах. Стоянов. Там се говори как някой си господин посетил Ботев и любезно разговарял с него, а после се оказало, че това бил агент на руската полиция.

[4] Ив. Вазов. „Неотдавна“, сп. Наука, 1881 г., кн. III, стр. 214-219

Протести в Китай

На 28 юни се разразиха бунтове в Уенган, североизточен Китай. Няколко хиляди души изметоха регионалния полицейския участък и друга правителствена сграда. Според очевидци има 150 ранени и един смъртен случай. Вълненията са по повод смъртта на 16-годишно момиче, извадено от реката седмица по-рано. Полицията го обявява за самоубийство, но по много интернет форуми се изнасят данни, че непълнолетната е била изнасилена и убита. Полицията се опитва да предпази основния заподозрян, който е от семейството на високопоставена личност.

Чичото на жертвата, който оспорва резултатите от разследването, е бил пребит до смърт – от полицията, според съселяните му – и умира на 28 юни. *„Тъй като чичото преподаваше в едно местно училище, десетки ученици отидаха да искат сметка на полицията – разказва един от съселяните. – Тогава започнаха да ги бият. След това те опожариха помещенията и колите на полицията.“* В същия момент към средношколците са се присъединили нови 10000 разярени граждани. През нощта пристигат около 200 души от силите за сигурност, а телефонните комуникации са прекъснати.

„Държавните служители са се превърнали в предпазен чадър на злодеи и гангстери. Богатите и управниците могат да нарушават закона без никакво угризение на съвестта, докато обикновените хора са без пари и едва връзват двата края с изработените средства“, споделя бащата на момичето.

Местен жител, г-н Уанг, съобщава: *„Чичото на Ли беше пребит до смърт, както и други, които апелираха за случая пред властите. Вече дори не знаем броя на смъртните случаи. Няколко десетки ученици също са сериозно ранени от побоищата.“*

Друг местен жител, г-н Лю, каза: *„Група студенти с плакати отиде пред кметството да търси справедливост, но никой не им отговори. Тогава те се отправиха към полицейския участък. Там полицаите използваха електрически палки, за да бият учениците. Когато местните жители чуха за това, се втурнаха да помагат на студентите, като изпочупиха няколко десетки полицейски коли, а после запалиха и огън в полицията.“*

Г-н Уанг отбелязва: *„Пожарната беше също наобиколена от гражданите и не ѝ разрешиха да влезе. Режимът видя най-накрая какво представлява истинската сила на народа, или както гласи старата мъдрост „Ако хората не ги е страх от смърт, можеш ли да ги плашиш с нея?!“*

Според местни жители управата и полицията вършат незаконни действия и полицията партнира на гангстерите и мафиотите, за да тормозят, потискат и арестуват хората на своя глава, като хората няма на кого да се оплачат.

Лию твърди: *„Много момичета бяха убити по този начин и заподозрените бяха пускани. Никой не беше хванат. Режимът често помага на местите гангстери да се потулват тези престъпления. Има вече много такива случаи.“*

Г-н Янг споделя още, че *„корупцията в местната минна индустрия доведе до замърсяване и недостиг на вода, така че вече нямаме дори вода за готвене. Всеки, който направи оплакване за това, бива арестуван.“* •

По материали от Интернет

ФАКТИ И СЪБИТИЯ С КОМЕНТАР

Дело срещу Бог

В бр. 256 на 24 часа от 19 септември 2007 г. на страница 34 има статия под заглавие „Сенатор заведе дело срещу Бог“.

Обвинението на сенатора от американския щат Небраска Ърни Чембърс (от април т. г. не е вече сенатор – наложи се да променят конституцията, за да прекъснат 38-годишния мандат на несменяемия чернокож сенатор-атеист – бел. ред.) е за *„ужасните наводнения, разрушителни урагани и всяващите страх торнадо, които непрекъснато се стоварват върху главите на обикновените хора“*.

Присъединявам се към обвиненията на сенатора. Основание ми дават изказванията на патриарх Максим и папа Йоан-Павел втори, че нищо на този свят не става без участието на Бог. Щом нищо не става без неговата благословия, той трябва да отговаря за всички поразии, които стават на този свят.

Има две положения: или да приемем, че няма Бог и че всички природни стихии, с които се сблъскваме, нямат нищо общо с някаква разумна сила, която простосмъртните наричат бог, или ако приемем, че има такава, която е сътворила видимия и невидимия свят и на която се молят хората и ѝ отдават съответните почести и въпреки това стават толкова много поразии, би трябвало да ѝ се потърси съответната отговорност.

Не може едно да се говори, а друго да се върши – какъв пример ще бъде това за хората и какъв авторитет ще имат неговите свещенослужители, когато има такова разминаване? С какви очи ще казват: Бог е милостив, Бог е справедлив.

Как да повярваме, че е всемогъщ, когато не може да спре урагана, който връхлита с 200 километра в час и помита всичко живо, без да прави разлика между вярващи и невярващи?

Как може да остане безучастен, когато милиони деца умират от глад и болести?

Защо не отговаря на най-искрените молби, които му се отправят?

Остава да открием адреса му и да му изпратим призовката. Има ли постоянно местожителство и дали е вменяем, за да отговаря за постъпките си? •

Г. Божилов

Въздържателното движение в България

» » » продължава от миналия брой

> „Все още не мога да проумея защо болшевиките посегнаха на българското въздържателно движение, което е изиграло важна роля за развитието на нашия обществен културен живот.“

След преврата от 19 май 1934 г., когато са забранени всички политически партии и изданията им, болшевики, анархисти и други с леви убеждения се ориентират към все още неспрените въздържателни вестници. Там обаче противоборството не стихва. Във въздържателните вестници се прокрадват и сведения за испанската революция и за надигащия се на запад фашистки и нацистки терор. В резултат на това българските монархо-фашисти спират всички въздържателни издания.

Когато в Перник водех безкрайни спорове с тогавашните ремсисти Тодор Пепчев, Максим Димов и Спас Киров, аз застъпвах гледището, че държавата от какъвто и да е цвят е била и ще бъде бреме за хората. Техните аргументи бяха, че държавата е лоша, защото не е в техните ръце. Видяхме какво стана през 45-те години на тяхното управление – страната е осеяна с 86 концлагера. Безправието и бруталността на новите властници нямат аналог.

След болшевишкия преврат на 9 септември 1944 г. въздържателното дружество е възстановено. То провежда конгрес на 28 октомври 1945 г. в София, като присъстват делегати от цялата страна. След 8-годишна забрана въздържателите се събират на своя първи „свободен“ конгрес.

През 1946 г. в Перник се събирахме оцелелите въздържатели и възстановихме дейността на въздържателното дружество. Между първите учредители бяхме убедени въздържатели като Коста Хаджиев, Иван Йорданов, Стоян Миланов, Димитър Василев, Ласерман Асенов, Любомир Джерманов, Боян Александров (Бабата), Боян Алексов, Спиро Недялков, Александър Наков, Борис и Гецо Сергинови, Божичко Христов и други, на които вече не помня имената. Дейността на дружеството бързо се разрасна. Организираха се редовни сказки на въздържателна тема. Изнасяха се концерти. За целта веднъж се покани известната певица Катя Попова, която така добре се представи пред публиката, че дълго време след това перничани говореха само за нея. Членският състав значително се увеличи и салоните бяха препълнени. Тези салони обикновено бяха училищни стаи. Най-често използвахме училище „Иван Рилски“.

Към края на 1947 г., когато вече беше невъзможно нашата анархистическа дейност да се провежда легално, ние всички станахме членове на въздържателното дружество. В Перник на общо събрание аз бях избран за касиер, а Любомир Джерманов за председател. Когато ме арестуваха на 16 декември 1948 г., в къщи остана цялата документация на Пернишкото въздържателно дружество – касова книга, дневни, протоколна книга, кочан с квитанции и спестовни книжки на името на дружеството. След 5 години прекарани в болшевишките зандани, когато се върнах у дома, потърсих документацията на дружеството и съпругата ми каза, че още през пролетта на 1949 г. ченгетата от пернишкото ДС прибрали бумагите и казали, че вече няма въздържателно дружество.

През есента на 1956 г. ме потърси Стойчо Тренев, по това време прокурор в Перник и ме замоли да му съдействам да възстановим въздържателното дружество, само че сега под името „Национален комитет за трезвеност“. Събрахме се в старата сграда на съда някъде около 30 души. От София беше дошъл и Димитър Бретанов и така след като учредихме комитета, повече не се проведе никаква дейност. Хората вече се бяха пропили и от трезвеност никой не се интересуваше.

Сега, когато пиша спомените за въздържателното движение, потърсих в Държавния архив някакви документи, свързано с това движение и се оказа, че там не е предадено нищо. Предполагах, че поне тази документация, която е иззета от дома ми, е предадена в архива, но изглежда ченгетата друго не ги е интересувало, освен списъкът на хората, които са били с „трезва мисъл“. Все още не мога да проумея защо болшевиките посегнаха на българското въздържателно движение, което е играло важна роля за развитието на нашия и обществен културен живот. То се е оформя като борческо и прогресивно обществено движение. Не трябва да се схваща само като прикритие на анархистките и прогресивни идеи, а преди всичко като необходимост трудовият народ да бъде трезвен и да се бори за освобождението си от всякакви властници и потисници за създаването на един нов свят без роби и господари.

Днес сме свидетели на небивало разрастване на наркоманията, тютюнопушенето, пиянството и проституцията. Българската интелигенция никак не я вълнува състоянието на младото поколение. И тя робува вече само на пари и власт. Корупцията не е чужда вече на лекари, учители, и всякви високо грамотни величия. Деградацията е всеобща.

Само коренното преустройство на социалния живот би премахнало тези обществени злини. •

Александър Наков

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Равносметка и перспективи

(за 2007 г.)

Отиде си и таз година
пак няма радост до амина,
за едни – кокал и парички,
за други – въздух
и трохички.
За нас учителите –
шест седмици лишения,
мъчения, унижения
и уволнения.
За заплати на депутати,
без да им искат
атестати –
пак двойно увеличение.
За хазарта – облекчение
(ясно от къде идват парите
на спечелилите изборите).
За иракския дълг опрощение,
защо сме там –
недоумение?!?
А за да нямаме
коалиционно разцепление,
за еврофондовете –
партийно разпределение.
С престъпниците –
споразумение,
на народа – нула извинение!
За това немеем,
да крещим не смеем,
не щем и да блеем,
вятър да ни вее!
А когато словоблудстват,
правейки се на невинни,
у нас се надигат чувства
най-първобитно-общинни:
желание за разплата
спрямо сгазилите лука –
да ги пометем с метлата
и захвърлим на боклука! •

Валерий Тодоров

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Времето пари купува, но парите – време – не

„Нация" вместо Народ.
„Ре-лигИя" вместо Вяра,
вместо Съвест - „Морал строг",
вместо РОдина - „Държа-ва".

Туй е гнусният порок
на смислОвната ПОДМЯНА –
вместо Истински Живот,
да живуркаме „на смяна"...

За пари да леем пот,
кръв да леем заради дявола,
без вериги – но Е роб
всеки, дето ги признава!

Всеки, дето е готов
да се счита „управляван",
сам копае своя ров,
сам съгражда си зандана!

Слово – „CIvilizaciOn" –
„Градска Власт" туй означава.
„CUltura" – туй е „Поклон
над Земята" и „Засяване".

Има РазЛика, нали?
Има, ала кой се сеща??
Кой Сега ще се реши
да поправи тази Грешка???

„Тъй-по лесно е", нали?
Да се кланяме покорно,
зад железните врати
на Властта да сме затворени!...

Лесно Е, ала гнети
и подменя ни Живота
с гадки, лъскави ЛЪЖИ
и превръща ни в скОтове.

„Рестo!" пак на Всяка „Власт"
„Не, мерси!", „национализъм" –
туй е алчна, грозна паст,
кръволочещ деспотизъм.

Но се вижда Края, да!
Още малко и ще стане
твърде късно за „реда",
и ще рухне без въстание.

И Ще рухне Вавилон,
съграден с измами мазни,
и че „Царят май е гол!"
малчуганите приказват.

Сатана – на своя трон
в алчността си се задавя,
олигарси, САЩ, ООН
вече гърчат се във спазми...

Свобода на Ума,
на Душите ни Оргазмът –
Връщането на Духа
банките им ще изпразни.

Щото знайте и това –
Времето пари купува,
но парите – Време – не!
Ум царува, Ум робува
РазУм патките пасе,
ала Буда нас сънува...

Но до време. Иде ДЕН,
Ден Съдбовен на СъБуждане
от кошмари и от плен –
и за свои, и за чужди. •

Патилан420

АНАРХОКАЛЕНДАР

Народ, който на злото не оказва съпротива, сам се затрива

- На 1 Юли 1876 г. Берн, Швейцария умира руският революционер и теоретик на анархизма Михаил Бакунин.
- На 4 Юли 1807 г. е роден известният италиански революционер Джузепе Гарибалди.
- На 5 Юли 1905 г. умира френският анархист и теоретик, видният географ Елизе Реклю.
- На 6 Юли 1934 г. в Париж умира анархистът революционер, „бащицата" Нестор Махно.
- На 6 Юли 1837 г. е роден Васил Левски в Карлово.
- На 6 Юли 1975 г. в Бяла, Варненско умира анархистът Александър Сапунджиев.
- На 7 Юли 1986 г. в Полски Тръмбеш умира анархистът Васил Тодоров – Народа, политически емигрант във Франция, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки затвори и лагери.
- На 11 Юли 1903 г. се състои конгресът на Петрова нива и е взето решение за избухването на Преображенското въстание.
- На 12 Юли 1828 г. е роден руският революционер, философ, писател и литературен критик Николай Гавриилович Чернишевски.
- На 13 Юли 1789 г. Шарлота Корде убива Марат.
- На 14 Юли 1793 г. е превзета и разрушена Бастилията в Париж.
- На 15 Юли 1922 г. в София умира легендарният анархист Петър Ангелов Мазнев - Даскала.
- На 17 Юли 1892 г. умира италианският безвластник Карлос Кафиеро.
- На 18 Юли 1936 г. испанските фашисти начело с генерал Франко организират метеж срещу Испанската република.
- На 19 Юли 1936 г. започва Испанската Революция.
- На 20 Юли 1936 г. при превземането на казармата в Таразанас е убит анархистът Франсиско Асказо.
- На 26 Юли 1887 г. международният език Есперанто излиза публично представен от неговия автор Лазар Людовик Заменхоф.
- На 27 Юли 1990 г. в гр.Байон, Франция умира Диню Петров Динев, последният редактор на в. „Работническа мисъл".
- На 29 Юли 1900 г. Вресчи извършва атентат срещу испанския крал Умберто,
- На 29 Юли 2003 г. във Варна умира анархистът Анастас Боянов Мънгов, прекарал заедно с баща си дълги години в болшевишките лагери.
- На 30 Юли 1950 г. умира анархистът Асен Илиев Христов прекарал дълги години в болшевишките концлагери.

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ"

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим" на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска – Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни – Кръстьо Г. Хадживанов	3,50 лв.
15. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура – Рудол Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години – Иван Дрындов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист – Славейко Павлов	4 лв.
25. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв.
26. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв.
27. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв.
28. Спомени – Стоян Цолов	5 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков" №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република" №4, тел. 076-631 388.**

Помощи за „Свободна мисъл"

1. Станчо Кърпаров, село Бъта	20 лв.
2. Златко Златков, Нова Зеландия	100 лв.
3. Петър Петров, Нова Зеландия	100 лв.
4. Георги Калчев, Варна	30 лв.
5. Стефан Каишев, село Мурсалево	20 лв.

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

ТБ ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл" не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! *Ръкописи не се рецензират и не се връщат!*

сайт на ФАБ: **www.a-bg.net**
сайт на „Свободна мисъл": **sm.a-bg.net**
имейл на ФАБ: **fab@a-bg.org**

телефони за връзка с ФАБ

0884 699 743 **0896 613 727**

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **„Свободна мисъл"**
печат **„Унискорп" ООД**

АБОНАМЕНТ 2008

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл" МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв.; за 6 месеца – 3,00 лв.; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ
Каталожен номер 649

АНАРХО РАДИО ПРОГРАМА ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искаме ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

http://a-bg.net/dve.m3u